

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή εν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 10. Ἑξάμ. δρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 12. Ἑξάμ. φρ. 6. — Τιμὴ φύλλου λ. 30. Ἐξωτερ. λ. 50.
Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῆ 15 καὶ 30. — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1891

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Ν. ΣΤΡΑΤΗΣΗΣ ~ Σ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 1

ΟΛΓΑ ΠΑΥΛΟΒΝΑ
(Ἡ Μεγάλη Δούκισσα τῆς Ρωσίας)

ΜΙΑ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Διήγημα

Στενή κατάστυνη!» ἔλεγε συχὰ περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκλογῆς ὁ κ. Γεωργίος Πλατῆς, ἐκ τῶν ἐμπειρωτέρων ἐκλογικῶν πρακτόρων τῆς ἐπαρχίας.

Τὰ δύο κόμματα ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσουν. Ἦδη εἶχεν ἀναδείξει καθέν τὸν ὑποψήφιόν του—ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἀναπληρωματικὴ—καὶ προηλείφθητο. Ἄλλ' αἱ δυνάμεις ἐκατέρωθεν ἦσαν σχεδὸν ἴσαι· τὸ νάποφανθῆ δὲ κανεὶς ὀριστικῶς περὶ τῆς νίκης τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου θὰ ἦτο πολὺ ριψοκίνδυνον.

Ἐννοεῖται ὅτι ἐν μέσῳ πάλης τόσῳ στενῆς, τρίτος ὑποψήφιος ἀνεξάρτητος δὲν εἶχε θέσιν. Αὐτὸς διὰ πανδήμου ἀποτυχίας θάπεδεικνε ψευδοῖν τὴν παρουσίαν ὅτι δύο διαμαχομένων ὁ τρίτος κερδίζει.

Ἐμενον λοιπὸν οἱ δύο· ὁ κύριος Μακροκέφαλος (Πέτρος ποτὲ Ἀντωνίου) ὑποψήφιος τῆς συμπολιτεύσεως, καὶ ὁ κύριος Δερβένης (Ἀνδρέας ποτὲ Διονυσίου) τῆς ἀντιπολιτεύσεως, φίλος ἄρα τοῦ ἡμετέρου Γεωργίου Πλατῆ, πάντοτε ἀντιπολιτευομένου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἔλειπε νὰ ρίπτῃ τὸν καλὸν ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου του λόγον καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς φανατικούς του ἀντιπάλους. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγετο καὶ ὁ κ. Περικλῆς Μουσιάδης, μετὰ τοῦ ὁποῖου δικαλόντε ἢ εἰκοσι ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ἔν ἀπόγευμα ὠραῖον τοῦ Αὐγούστου, ὁ Πλατῆς ἐκάθητο ἔξω ἐνὸς καφενεῖου ἐπὶ τῆς μικρᾶς Πλατείας, ὅπου ἐγένετο συνήθως ὁ περίπατος.

«Αἱ καὶ πῶς τὰ βλέπετε λοιπὸν τὰ πράγματα;» τὸν ἠρώτησε, ροφῶν τὸν καφὲν καὶ παρακολουθῶν διὰ τῆς ἄκρας τοῦ πονηροῦ ὀφθαλμοῦ τοὺς περιπατητάς.

«Ἐγὼ καὶ τί ξέρω;» ἀπάντησεν ὁ Μουσιάδης, ὀσφραϊνόμενος μὲ περιπάθειαν δεσμίδα ἰάσμων· «τὸ χρέος μας θὰ κάνουμε καὶ ὅτι γίνῃ ἄς γίνῃ.

— Χμ! δὲν περνοῦν αὐτὰ ἔς ἐμᾶς, Μακροκέφαλοί μου! Τοῦ κάκου γυρεύετε νὰ μας ἀποκοιμήσετε, μμ!

— Γρατὶ νὰ σας ἀποκοιμήσουμε, Πλατῆ μου; Θὰ κάμετε τὴν ἐνέργειά σας καὶ μεῖς πάλι τὴ δική μας.

— Καλὲ τὶ ἐνέργεια, δὲν βαρνεῖσαι τώρα! Ὁ δικός μας εἶνε βέβαιος...

— Ἀπὸ τα μαῦρα;

— Ἐκεῖνο ποῦ σου λέγω. Καὶ μάλιστα ἀπορῶ...

— Ἀπορεῖς; χὰ, χὰ...

— Ἀπορῶ, ἀλήθεια σου λέγω, πῶς ἕνας ἄνθρωπος σὰν κ' ἐδένα, ποῦ θέλει νὰ κάνῃ τὸν ἐξυπνο, ὑποστηρίζει αὐτὴ τὴ φορὰ βουλευτὴ ποῦ δὲ θὰ πάρῃ οὔτε χίλιους ψήφους.»

Ὁ Περικλῆς ἐξήλειψε τὸ μειδιάμα του. Εἶτε μὴ θέλων νὰ συζητήσῃ πρὸς ἄνθρωπον, εἰς κάθε λέξιν τοῦ ὁποῖου διέκρινε τὴν ὑστεροβουλίαν, εἶτε, ὄχι τόσον ἐμπειρὸς αὐτὸς, μὴ διαβλέπων τὸ στενὸν τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐνδομύχως θεωρῶν τὸν

ὑποψήφιόν του κινδυνεύοντα, ἀπῆντησε μὲ ὕφος ἀποφασιστικόν:

«Νὰ σου πῶ, φίλε μου Πλατῆ. Τὸ Μακροκέφαλο ἐγὼ θὰ τὸν ψηφίσω μονάχα γιὰτ' εἶνε φίλος μου. Οὔτε στὸ κόμμα του ἔχω πεποίθησι, οὔτε στὰ καλά ποῦ θὰ κάνῃ στὸν τόπο μας. Τὸ χρέος μου θὰ κάνω καὶ ἢ πιτύχη ἢ δὲν πιτύχη ἕνα λεφτὸ τσακισμένο δὲ δίνω.

— Καλὸ, καλὸ.

Ἄμ γι' αὐτὸ σοῦ λέω. Χίλια λόγια τώρα νὰ μου πῆς, Δερβένη δέ σου ψηφίζω! Ἄδικα κοπιάζεις νὰ με πείσης.

— Καλ' ἐγὼ νὰ σε πείσω; Μὴ γένοιτο! Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Πλατῆς ὑπῆγευθη καὶ προφέρων ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, ἀφήρησε τὸν πῖλόν του καὶ ἐχαιρέτησεν ἐδαφιαίως δύο κυρίας παρερχομένας. Ἦσαν ἀκριβῶς ἡ κυρία Δερβένη, ἡ σύζυγος τοῦ ὑποψηφίου, καὶ ἡ Λίτσα, ἡ δεσποινὴς θυγάτηρ του. Ἡ μήτηρ, μεσῆλιξ μελανεῖμων καὶ εὐτραφῆς, δὲν ἐπαρουσίαζε τίποτε ἀξιοπαρατήρητον, ἐκτὸς τοῦ ἐξόχως γλυκεροῦ μειδιάματος, μεθ' οὗ ἀντεχαιρέτα τοὺς ἐκλογεῖς. Ἄλλ' ἡ κόρη ἦτο ὁ τι ὠραῖον. Εὐλόγιστος ὑπὸ τὴν ἀπλῆν κυανῆν τῆς ἐσθῆτα, ὑψηλὴ, ἀνθηρὰ, μὲ χρυσῆν κυματίζουσαν κόμην, μὲ καστανούς εὐφί εἰς ὀφθαλμούς, περιέφερε τὴν νεότητά της καὶ τὴν καλλονὴν ἀνά τὴν πλατείαν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκείνην τὴν ἀριστοκρατικὴν, τὴν ἀποπνεύουσαν ἀέρα μεγαλείου πρὸ τοῦ ὁποῖου κάμπεται κανεὶς καὶ μηδενίζεται.

Ὁ Μουσιάδης τὴν παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἦτο ὀλίγον ποιητής. Ἀπόδειξις ὅτι ἐν τῷ θυλακίῳ του εἶχεν ἤδη ἔτοιμον διὰ τὸ τυπογραφεῖον χειρόγραφον ποίημα, ἐξυμνοῦν τὰς ἀρετὰς τοῦ φίλου του ὑποψηφίου Μακροκέφαλου. Ὁ ποιητὴς λοιπὸν ἐθεώρει καθῆκόν του νὰ ἦνε εὐέξαπτος, μετεωροπαθῆς, τρυφερός καὶ νὰ λατρεῖ τὴν καλλονὴν. Ἐπίσης δὲ ἀπαραίτητον καθῆκόν του ἐθεώρει νὰ ἐκδιηλοῖ τὰ αἰσθημάτα του ταῦτα διὰ παντὸς τρόπου ὑπερβολικοῦ, προσηλώσεων, ρεμβασμῶν, στεναγμῶν καὶ ἐπὶ τέλους στίχων. Ἐκτὸς τῶν τελευταίων τούτων, ὄλα τὰ ἄλλα ὑψίστατο ἤδη καὶ ἡ Λίτσα παρερχομένη, ἀνύποπτος. Τὸ παρατήρησεν ὁ Πλατῆς καὶ ὑπεμειδίασεν.

«Ὠραῖο κοριτσάκι, αἱ;» εἶπε πρὸς τὸν ποιητὴν. «Ἄν σου τῶλεγε ἡ ἴδια, δὲν θὰ ἐψηφοῦσες τὸν πατέρα της;

— Γι' αὐτὸ δὲν ξέρω!» ἀπῆντησεν ὁ Μουσιάδης καὶ παρεδόθη ἐκ νέου εἰς τὸν ρεμβασμὸν του, ὀσφραϊνόμενος ἐπανειλημμένως τοὺς ἰάσμους του. Εἶχε μεγάλην εὐκολίαν, ποιητικὴν καθὼς εἶπομεν εὐκολίαν, εἰς τὸ νάναπλάσῃ ἐπὶ τῆ θέα ἀντικειμένου τινός, εἰκόνας μελλούσης ἐπ' αὐτοῦ εὐτυχίας. Ὡς δὲ εἶχε πεποίθησιν πολλὴν εἰς τὴν ὠραϊότητά του καὶ εἰς τὴν εὐφύαν—διότι φεῦ! οὔτε πλούσιος ἦτο οὔτε πολὺ νέος—τὰ ὄνειρά του ταῦτα

δὲν ἐθεώρει καὶ ὄλας διόλου ὀπραγματοποιήτα. Πάντοτε διὰ τοῦτο, ὁσάκις παρεκινεῖτο νὰ ὄνειροπολήσῃ θριάμβους ἔρωτος ἢ ἄλλης εὐνοίας, ἐνεφώλευεν εἰς τὰ στήθη του συγχρόνως καὶ γλυκεῖά τις ἑλπίς, μὲ τὴν ὁποίαν, ὡς οἱ τέττιγες μὲ τὴν δρόσον, ἦτο ἱκανὸς νὰ ζήσῃ ἐπὶ ἔτη ὁ πτωχὸς ποιητής.

Ἄλλ' ὁ πονηρὸς Πλατῆς, ὁ ὁποῖος, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγε λαλῶν κατὰ τὰς περιστάσεις ἐξικολούθει νὰ φρονῆ ἐνδομύχως ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἦτο στενὴ κατάστυνη καὶ ὅτι μία ψῆφος—ψῆφος μάλιστα σύρουσα δύο τρεῖς, φλαραοῦσα εἰς τὰ καφενεῖα ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ γράφουσα στίχους πολιτικούς—δὲν ἦτο διόλου εὐκαταφρόνητος, εἶδε τὸν ρεμβασμὸν αὐτὸν τοῦ Μουσιάδου μὲ χαρὰν πολλήν. Τάχιστα δ' ἐνεφώλευσε καὶ εἰς αὐτοῦ τα στήθη ἡ παραδοξοτέρα ἑλπίς, ἦν ἥλιπτε ποτε ἀπὸ καταβολῆς ἑλληνικοῦ Συντάγματος πράκτωρ ἐκλογικός. . . Μισὴ λέξις θὰ ἦρκει, εἶτι μὲ τὸν ὄνον. Ἡ Λίτσα ἦτο τόσῳ ἐξυπνο κορίτσι!

*—

Μὴ ἦτο ὄνειρον; μὴ ἦτο χίμαιρα; Ἡ Λίτσα τὸν ἐδλεπε. . . Ἡ Λίτσα τῷ ὑπεμειδία. Τὸ παρατήρει εἰς ἐκάστην συνάντησιν καὶ ἐν τῇ μικρᾷ πλατείᾳ τοῦ περιπάτου θὰ εἶχον ἤδη συναντηθῆ ἕως εἰκοσάκις. Συμπῶσις δὲν ἦτο βέβαια. . . Ἡ Λίτσα ἀπόψε τῷ ἐξεδήλου ἔρωτα, ἔρωτα, ναί. Τὸ βλέμμα τοῦ ποιητοῦ, τὸ πυρπολῆσαν τῶσας καρδίας, μόλις ἤξιώσε νὰ τὴν ἀτενίσῃ, καὶ ἐξήναψεν εὐθύς καὶ τὴν ἰδικὴν της. Ἄ, ὁ Μουσιάδης ἦτο εὐτυχής!

Τὰς ταχείας ταύτας ἐρωτικὰς κατακτήσεις, ὁ ποιητὴς ἐλεξήγει δια μιᾶς παραδόξου ἠθικοφυσικῆς θεωρίας. Ἐφρόνει ὅτι ἅμα ἐσυλογίζετο ἰδιαίτερος; καὶ ὄνειροπόλει μίαν γυναῖκα, τὸ βλέμμα του κατὰ τὸν προσατενισμὸν ἐξέχυνεν ἔν εἶδος ζωικοῦ μαγνητισμοῦ, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ προσέξῃ. Ἡ προσοχὴ αὐτῆ, ἔλεγεν, ἦτο τὸ ἡμῖς τῆς ἐπιτυχίας. Τὸ ἄλλο ἡμῖς, τὸ εὐκολώτερον, ὠφεῖλετο εἰς τὸ συμπαθὲς του σύνολον, εἰς τὴν κομψὴν του ἐνδυμασίαν, εἰς τὰ ἄθη του, εἰς τοὺς στεναγμούς του καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τοὺς στίχους του—προσόντα πρὸ τῶν ὁποίων ἐκαυχᾶτο ὅτι δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας γυνή, ἱκανὴ νάντισταθῆ.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως, προκειμένου νὰ προσελκύσῃ τὴν ὠραιότεραν κόρην τοῦ τόπου, εὐδοκῆσασαν νὰ τῷ φανῆ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τόσον καλὴ, εἶχε καὶ ἄλλο μέσον ἰσχυρότατον. Τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ὑποψηφίου πατρός της, ἢ μᾶλλον, -διότι ὁ Μουσιάδης δὲν ἠγάπα πολὺ τὴν ἀκριβολογίαν,-τοῦ πατρός της ὑποψηφίου. Ἄρα γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνέργεια δὲν θὰ ἦτο τίτλος εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς θυγατρὸς; συγχάζων δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ ἀναδραμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἦδη μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ὁμόφρονος ἐκλο-

γέως, τοῦ φίλου δὲν θὰ εὑρίσκει τὴν εὐκαιρίαν καμμίαν ἐσπέραν νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τὴν ὁμιλήσῃ; Αἱ, τίς οἶδε!

Ἐν τῇ ἐξημμένῃ κεφαλῇ του αὐτὰ τότε ἀνεκύκλου ἐπιμόνος. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν τακερῶν βρεμμάτων τῆς Λίζας ἦτις τὸν ἠτένιζεν ἐν σιγῇ ὁλοὲν εὐγλωττοτέρῳ, αἱ συμπάθειαι του καὶ αἱ πεποιθήσεις του ἐκλονίζοντο ἐπικινδύνως. Ἦρχισε νὰ βλέπῃ ὑπὸ νέαν ὄψιν τὰ πράγματα. Ἐνας ποιητὴς δὲν θέλει καὶ πολὺ. Ἐπειτα ἡ συμπάθεια τῆς Λίζας ἢ προφανῆς ἦτο γεγονός ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐδύναντο νὰ μεταβάλλωσιν ἄρδην τὴν παρούσάν του κατάστασιν· μετὰ αὐτὴν λοιπὸν ἐλπίδα ἦτο πλέον φρόνιμον νὰ συλλογίζεται ἄνθρωπον ὡς τὸν Μακροκέφαλον, ὃ ὁποῖος καὶ ἂν ἐπετύγχανε—πράγμα ἀπίθανον!—οὔτε μίαν θεοὶν τελωνειακοῦ ὑπογραμμάτως δὲν ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ τῷ ἐνηθάλιζε;

Κατόπι τοῦ τόσον εὐτυχῶς περιπάτου, ἀφ' οὗ ἐννοεῖται ἀπῆλθε καὶ ἐκείνη, ὃ Μουσιάδης διηυθύνθη πρὸς τὸ καφενεῖον—τὸ ἴδιον ὅπου πρὸ δύο ἡμερῶν ἐκάθηντο μετὰ τοῦ Πλατῆ—νὰ δροσίση τὰ χεῖρά του διὰ ποτηρίου ὕδατος. Ἐκεῖ ἔξω, ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα τῆς εἰσόδου, τὸν συνήντησεν ὃ τυπογράφος, ὃ ὁποῖος, Μακροκεφαλίστης ἐκ τῶν ἐνθέρμων καὶ νομίζων ὅτι ἐξασκεῖ κάποιαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ ἀφ' οὗ τῷ ἔμενεν οὗτος χρεώστης δεκαπέντε δραχμῶν, τὸν ἠρώτησε διὰ τὸ ποίημα «ποῦ τοῦχε πῆ ἔδω καὶ τόσες ἡμέρες».

«Ναί, καὶ μένε», ἀπάντησεν ὃ Μουσιάδης· «ἤθελα νὰ σοῦ το δώσω τέλος πάντων ἀπόψε· μὰ . . . ποῦ ἤθελα νὰ το διορθώσω ἀκόμα λιγάκι;

— «Ἐλα γιὰ σου! ὅσῳ μπορεῖς καλλίτερο. . . δὲν πειράζει καὶ ἂν ἀργήσῃ δυὸ τρεῖς μέρες.

— Τὴ θὰ κάμῃ ἓνα ποίημα!» εἶπε μετὰ ἀδιαφορίαν ὃ Μουσιάδης.

— Δὲν κάνει τίποτα, τὸ ξέρω, μὰ ὅλο καλὸ εἶνε. . . Πές μου λοιπὸν νὰ σε χαρῶ ἐσὺ ποῦ εἶσαι στὰ πράγματα, πῶς πηγαίνει ἡ ἐκλογὴ;

— Ἄσχημα τὴν ἔχουμε, Παναγιώτη μου!

— Ἄ τί μου λές;

— Ἄκουσέ με! . . . Ἡ ἐνέργεια τῶν Δερβενιστῶν εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Ὅλα τὰ μέσα μεταχειρίζονται. . . θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα. . . μπὰ, καλὸ εἶνε ἀδύνατο νὰ πιάσουμε μετὰ χαρτωσιά. . . Καὶ τὴν ἔχου πῶς, χαρὰ ἔστον ποῦ εἶνε τότε μετὰ τοὺς πολλοὺς.

— Χμ! καθὼς βλέπω ἐγύρισες τὸ φύλλο διὸρ Περικλῆ!

— Δὲν το γύρισ' ἀκόμα, μὰ θὰ το γυρίσω. Νὰ ἴδῃς πῶς θὰ διορθώσω καὶ τὸ ποίημα.»

Καὶ δίδων χροῖαν οἰνοεὶ ἀστείαν εἰς τὸν τελευταῖον λόγον ὃ ποιητῆς, ἔψωσε τὸν γέλωτά του, εἶπεν τὴν χεῖρα πρὸς τὸν τυπογράφον καὶ ἀπεμακρύνθη. Γνωστὴ φωνὴ τὸν ἐκραξε τότε κατ' ὄνομα. Ἦτο ὃ Πλατῆς καθήμενος ἐκεῖ εἰς τὴν σκιερὰν ἄκραν μετὰ τρεῖς-τέσσαρας φίλους, Μακροκεφαλίστας καὶ Δερβενιστῆς ἀναμίξ.

«Καλῶστον! κάθησε! Τὴ νέα; Ὅθ' ἀπῆρξ τίποτα;

— Τίποτα, ὄχι εὐχαριστῶ.»

Καὶ ὃ Μουσιάδης ἐξηπλώθη ἐπὶ μιᾶς ἐδρας κατάκοπος, λελυμένος, ἀλλὰ μετὰ τὴν

εὐφροσύνην ἐν τῇ ψυχῇ. Ἦσαν τὰ σκοτὴ τῆς ἐσπέρας συνελπνίζοντο. Ἡ αὔρα ἤρχισε νὰ πνέῃ ἐκ τῆς θαλάσσης δροσερὰ, θωπευτικῇ. Ἐπὶ τοῦ ἀμαυροῦ στερεώματος οἱ ἀστέρες ἐσελάγιζον ἀραιοί. Καὶ ἀπέναντι ὃ ὀρίζων ἐπορφυροῦτο προσμαίνων τὴν ταχεῖαν τῆς σελήνης ἀνατολήν. Ὁ ποιητὴς εἶχε παραδοθῆ κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς ρεμβασμούς. . . Τώρα ἀνέπλασσε πῶς, ἀφ' οὗ τὰ πράγματα ἤθελον προχωρήσει ὅσον ἔπρεπε, ὃ ἀπῆγαγεν ἐκουσίαν τὴν ἐρωμένην του καὶ πόσῃν θὰ ἐζήτηε κατόπι προῖκα παρὰ τοῦ πλουσίου πατρὸς, διὰ τὸν ἀναγκαστικὸν καὶ ἀναπόφευκτον τότε γάμον. . . Τὴν φαντασίαν τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοσοῦτου ἐδύνάτο νὰ πυρακτώσῃ τὸ βλέμμα μιᾶς γυναικὸς! Μ' ὅλα ταῦτα ἐπρόσχευεν ὀλίγον καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν συζήτησιν, ἦτις ἐκορυφοῦτο βαθμῶδ' ἐπὶ τὸν ἐκλογικὸν πρᾶκτορα. Καὶ ὅταν εἰς τῶν Δερβενιστῶν, ἐξυμνήσας τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ υποψηφίου καὶ τὰ πολλὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας του, συνεκεφαλαίωσε θεωρῶν τὴν ἐκλογὴν βεβαίως τὰ τὴν, ὃ Μουσιάδης, ὄχι καὶ πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Πλατῆ, ἐκτίπασεν τὸν γρόνον ἐπὶ τοῦ τραπέζιου καὶ ἀνεφώνησεν:

«Ἄ μὰ τὸ Θεὸ ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα!»

✱

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκυκλοφόρει ἀνὰ τὴν πόλιν τυπωμένον εἰς ἡμίφυλλον ἓν ποίημα ἐκλογικόν. Τὸ ὕψος ἐν γένει ἐμαρτύρει ὅτι ἦτο προῖον τῆς μουσικῆς τοῦ Μουσιάδου· ἀλλ' οἱ περισσότεροι τὸ ἀντέκρουον μετὰ δυνάμει ἐπειδὴ τὸ ποίημα ἐξύμνει τὸν Δερβένην, ἐν ᾧ ἦτο μέχρι τοῦδε γνωστὸν ὅτι ὃ ποιητὴς ὑπεστήριζεν αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν φίλον του Μακροκέφαλον. Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας ὃ Μουσιάδης ἀπάντηα κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς ἄλλον ἀρνούμενος τὴν πατρῴτητα καὶ εἰς ἄλλον δικαιολογῶν αὐτὴν—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέτειον ὄχι ὀλίγον τὴν σύγχυσιν. Μόνον ἀπὸ τοῦ Πλατῆ δὲν ἐσκέφθη νὰποκρύψῃ τίποτε.

«Τὸ ποίημα εἶνε δικό μου καὶ μὴν ἀκοῦς λόγια, τῷ εἶπε. Τὴ εἶχα νὰ κάνω; Ἡ λύρα πρέπει πάντα νὰ διερμηνεύῃ τὰ αἰσθήματα τῶν πολλῶν· ἀλλοιώτικα, λένε, ποιητῆς δὲν εἶσαι. . .

— Ἐτσι ντέ!

— Φίλος μου εἶνε ὃ Μακροκέφαλος καλὸς καὶ ἀξιος· μὰ. . . σὰ δὲν τον θέλῃ ὃ τόπος τὴν νὰ του κάνω ἐγὼ, σὸτὸ θεὸ σου;

— Καλὸ δὲν εἶνε λόγος, καί. . . θὰ μας ψηφίσῃς κηρόλα δὲν ἀμφιδάλλω.

Ἄ γι' αὐτὸ δὲν ξέρω!»

Ἐχωρίσθησαν καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας συννητήθησαν πάλιν.

«Μὴν τα ρωτᾷς καὶ μὴν τα γυρεύῃς» εἶπε πρὸς τὸν Μουσιάδην ὃ Πλατῆς. «Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ Δερβένη χαλὰ ὃ κόσμος. Εἶσαι σὲ βεβαίως ὃ ἦρος τῆς ἡμέρας. Τὸ ποίημά σου ἔκανε μεγάλο φουρῶρε.

— Καὶ ποιὸς τοὺς εἶπε πῶς ἦταν δικό μου;

— Ἐλα τότε! καὶ μποροῦσα ἐγὼ νὰ σὼπάσω;

— Ἄ κακὰ ἔκανες, δὲν ἤθελα νὰ το μάθουν.

— Καὶ τί πειράζει; ποιὸν τάχα ἔχεις χρεῖα, ποιὸν φοβᾷσαι μαζί μας; μήπως δὲν μπορεῖς νὰ ἐκφράσῃς τὸ αἰσθημά σου, τὸ φρόνημά σου ἐλεύθερα; Ἄκοῦς ἐκεῖ. Ἄν ἤμουνα ἄγὼ στὴ θέσι σου, θὰ πῆγαίνα καὶ σὸτὸ σπῆτι τοὺς. Ἐκεῖ—μέσα ὅλοι τοὺς χαλνῶν τὸν κόσμον γιὰ σένα. . . καὶ ὃ κύριος Δερβένης, καὶ ὃ Γιάγκος, καὶ ἡ κυρία Ἀρτεμισία καὶ ἡ Λίζα καὶ ὅλοι. Ἐπιπιθυμοῦν πολὺ νὰ σε ἴδωσιν καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσουν.

— Ἀλήθεια;

— Ναὶ ἀδελφέ, μοῦ τῶπαν ρητῶς!»

Αὐτὸ ἐζήτηε καὶ ὃ Μουσιάδης, δημοσιεύων τὸ ποίημά του διωρθωμένον ὑπὲρ τοῦ Δερβένη, μετὰ τὴν ἐκπληξιν τοῦ τυπογράφου. . . Ἀμέσως λοιπὸν τὸ ἐσπέρας ἐφρόντισε νὰ εὐρῇ τὸν Πλατῆν διὰ νὰ ὑπάγουν, κατὰ τὴν ἐκφρασίαν τοῦ τόπου, στὰ Δερβενεῖκα.

Ἡ οἰκία ἢ μᾶλλον τὸ μέγαρον τοῦ υποψηφίου παρίστα ὄψιν πανηγυρικὴν. Ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος ἦσαν φωτισμένα καὶ ὀλόανοικτα. Ὁ κόσμος ἀπετέλει δύο ρεύματα συνεχῆ, ἐν εἰσερχόμενον καὶ πλημμυροῦν τὴς διαδρομῆς καὶ τὰς αἰθούσας καὶ ἄλλο ἐξερχόμενον, ἐκκυνόμενον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ζητωκραυγάζον. Ἡ κηκλιδωτὴ θύρα τοῦ ὀπισθίου κήπου, ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν τῆς εἰσόδου ἐμπροσθ, ἦτο κλειστὴ· διεφαίνοντο δὲ εἰς τὸ βάθος φανοὶ γαλακτόχροοι, ἀνημμένοι κυκλοειδῶς ὑπεράνω ὀραίου κισκίου. Εἰς τὸ προαύλιον ἐκαίοντο βεγγαλικά, ὠραίζοντα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν περίεξ σκινογραφίαν καὶ τὸ μυρμηκίων πλῆθος διὰ πολυχρῶν λάμπων. Τὸ ὅλον εἶχε φαιδρὰν τὴν ὄψιν καὶ ἀξιοπρεπῆ. Τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου εὐτυχῶς δὲν ἐπέτρεπον οὔτε τὴν ἐκροὴν ρητινίου, συνοδευομένου ἀπὸ σκωτάκια τηγαντὰ καὶ ἀπὸ μυρία παρατραγῶδα, οὔτε τὰς πνιγνὰς πυρὰς τῆς ρητινικαιομένης εἰς τὸ μέσον τῶν ὁδῶν, οὔτε τὸν ἐκκωφτικὸν ἦχον τοῦ τυμπάνου, τοῦ συμπληροῦντος τὸ ἔργον τοῦ οἴνου.

Ὁ υποψήφιος, ὑψηλὸς καὶ εὐτραφῆς ἀνὴρ, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγαθότερου μειδιάματος, ἐδέχετο τὸν κόσμον του εἰς τὴν αἰθούσαν μαζί μετὰ τὰς κυρίας, ὀρθῶς πάντοτε καὶ εὐρίσκόμενος ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τοῦ παρακειμένου δωματίου, ὃ ποῦ οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ κόμματος, οἱ συνάδελφοὶ τοῦ κ. Γεωργίου Πλατῆ, εἰργάζοντο διὰ τὴν ἐκλογὴν. Ἐξηκολούθει ἀκόμη ἐν τῶν ἐπιπονωτέρων ἔργων, ἢ ἐπιθεωρητῆς τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου. Καθήμενος οἱ κύριοι αὐτοὶ περίεξ εὐρείας τραπέζης, ἐχοῦσης ἀντὶ παντὸς ἄλλου στολισμοῦ ἀντίτυπα τοῦ καταλόγου τοῦτου, ἐξεφώνωνον κατὰ σειρὰν τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλογέων, φροντίζοντες νὰ σημειώσῃ διὰ κυανῆς μὲν μολυβδίδος τοὺς φίλους, δι' ἐρυθρᾶς δὲ τοὺς ἀντιθέτους. Ἐννοεῖται ὅτι μεταξὺ χιλιάδων ὀνομάτων καὶ πολλῶν ἀγνώστων, ἡ διάκρισις δὲν ἦτο εὐχερής· ὡς ἐκ τοῦτου περίεξ πολλῶν συνεκρετεῖτο θερμῆ καὶ πάντοτε κωμικῇ συζήτησις, περὶ τοῦ ἂν ἔπρεπε νὰ σημειώσῃ κόκκινον ἢ μπλάβο, ἐξάπτουσα τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ κινουσα τῶν ἄλλων τοὺς γέλωτας. Ἄλλὰ καὶ γόλα

ταῦτα ἢ ἐργασία προὔχῳρει μᾶλλον ἢ ἦττον ἀκριβῆς, καὶ εἶχον ἦδη θβάσει μέχρη τοῦ Μ. ἐφ' οὗ ἀπόψε ἐβάδιζον ἀπροσκόπτως, ὅταν θύελλαν ἀληθῆ καὶ μακρὰν ἤγειρε τὸ ὄνομα τοῦ Μουσιάδου (Περικλέους τοῦ Ἰωάννου)

«Μπλάβο! μπλάβο!» ἀνέκραξαν δύο τρεῖς μετὰ χαρᾶς.

«Καλὲ τί μπλάβο; κόκκινο τόσο!

— Κόκκινο; Ἐκατάλαθα πῶς εἶσαι τοῦ χίλια ἕνα... Καλὲ σήμερα δὲν ἐβγαλε ἕνα παμφλὲ ποῦ μας ὑποστηρίζει;

— Ποιὸς τῶπε; Δὲν εἶνε δικό του.

— Ὅχι δά, δικό του εἶνε

— Ἔνας φίλος του μοῦπε πῶς δὲν εἶνε δικό του.

— Κ' ἕνας ἄλλος μοῦπε πῶς εἶνε δικό του.

— Μπλάβο λοιπόν!

— Ὅσκει, κόκκινο!

— Δὲν ἤξερες, μπρὲ μάτια μου, τὸν κόσμον.

— Ἐσὺ δὲν τὸν ξέρεις καθόλου... Για νά σου πῶ, τὸ Μουσιάδην θά μου πῆς τόρα, ποῦ ὅσφ φίλο ἔχεις ἐλόγου σου τὸ Δερβὲν, ἐκεῖνος ἔχει τὸ Μακροκέφαλλο;

— Τὸν μοῦντζωσε.

— Ναί, τὸν μοῦντζωσε γιὰ τὰ μοῦτρά σου, ἔτσι νά θαρρῆς.»

Ἡ συζήτησις παρετείνετο οὕτως ἀνεὶ ἀποτελέσματος, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ὁ Πλατῆς. Ἡ παμπόνηρη ψυδιογνωμία του ἐμειδία. Ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν καὶ εἶπε:

«Καλὲ γιὰ τὸ Μουσιάδην τρώγεσθε; Δικός μας εἶνε, δικός μας, μπλάβο.

— Ἐ, δὲν σας τῶλεγα;

— Τὶ δὲν μας τῶλεγε; Στάσου ντὲ νά ἰδοῦμε τι ξέρει καὶ ὁ Πλατῆς...

— Τὶ ξέρω λέει; νά, ἐβγα ἐξω νά τον ἰδῆς. Μαζὶ ἤλθαμε καὶ ἔμεινε στή σάλα νά κομπλιμαντῆρῆ τις κυρίες.

— Ἄ, ἔκαμαν πολλοὶ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ἐσπευσαν πρὸς τὴν θύραν. Εἶδον τῷ ὄντι τὸν ποιητὴν εἰς τὴν αἴθουσαν παρὰ τὸν ὑπερμεγέθη καθρέπτην, μὲ ἄνθος εἰς τὴν κομδιοδόχην, μὲ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλην, ἀπαντωντα μὲ ὑποκλίσεις πρὸς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τὸν εἶχαν περιζῶσει καὶ πολιορκήσει διὰ φιλοφρονημάτων... Οἱ ἀνθρώποι τοῦ κόμματος ἐπέστρεψαν μὲ μεϊδιάμα πολυσήμαντον εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἐφ' ὧν τῶν καταλόγων, ἀπέναντι τοῦ ὀνόματος τοῦ Μουσιάδου (Περικλέους τοῦ Ἰωάννου) ἐσύρθη μία κωνῆ γραμμῆ, μεγάλη καὶ θριαμβευτικῆ.

Ἡ δὲ ἐποδοχὴ τοῦ νεοφωτίστου ἐκ μέρους τοῦ ὑποψηφίου ὑπῆρξε κολακευτικῆ καὶ ἑγκάρδιος. Αἱ κυρίαὶ μάλιστα τὸν καθυπεχρέωσαν. Τῷ εἶπαν ὅτι νεάζει, ὅτι εἶνε χαριέστατος, ὅτι γράφει στίχους λαμπροῦς, ὅτι ἢ ὑποστήριξις του καὶ ἢ φιλία του τὰς τιμᾶ καὶ τὰς ἐνθουσιάζει, ὅτι διὰ τὸ ποιῆμα του ἐκεῖνο δὲν εἶχον λόγους νά τον εὐχαριστήσωσι κτλ. κτλ. Ἡ δὲ Λίζα, μὲ περιπαθῆς βλέμμα καὶ εὐγλωττον σιωπὴν ἐπιδοκιμάζουσα τοὺς λόγους των ἄλλων, τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν, ὅταν μετ' ὀλίγον ἠθέλησε νά καταβῆ μετὰ τὰς ἐξαδέλλφας της εἰς τὸν κῆπον, αὐτὸν μόνον νά προσκαλέσῃ νά τας συνοδεύσῃ.

Ἄ, ὁ κῆπος! ὁ κῆπος! Πῶς ἐνετυπώθη εἰς τὴν πτωχὴν κεφαλὴν τοῦ ποιητοῦ κάθε του γωνία, κάθε του δίοδος, κάθε του θάμνος! Δὲν ἐδύνατο νά ὄνειροπολήσῃ ὠραιότερον καὶ ποιητικώτερον μέρος ὡς σκηνὴν τῶν ἐρώτων του. Ἡ μυστηριώδης ἐκείνη σκιά, ἡ γυκεῖα εὐωδία, ὁ τριγῆδος τοῦ γρούλλου, ὁ φωσφορισμὸς τῶν πυγολαμπίδων, τὸ ρομαντικὸν κίσκι εἰς τὸ μέσον, ἡ σελήνη τοῦ Λυγούστου ἀνατέλλουσα ἀργὰ καὶ ἀργιροῦσα τὰ ὑψηλὰ φηλάματα, ὅλα ἐκέντων τὴν ψυχὴν του πρὸς ἐνθουσιασμὸν καὶ ὑπεξέκλειον τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἤρχισεν ἦδη νά αἰσθάνεται σοβαρὸν πρὸς τὴν ξανθὴν καλλονὴν, τὴν σιωπῶσαν καὶ στενάζουσαν πλησίον του... Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν κῆπον ἐπὶ συνεχεῖς ἐσπέρας, ἐν ᾧ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπατέρω ἀντήχει ὁ ἐκλογικὸς ἀναθρασμὸς, αὐτὸς εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν νάποχωρῆ μόνηρης καὶ νά περιπλανᾶται... Ἐκεῖ συνήντα συχνάκις τὴν Λίζαν, κατερχομένην μὲ τὰς φίλας της καὶ μὲ τὰς ἐξαδέλλφας της, διὰ νάναπνεύσῃ ὀλίγον καὶ νά δροσισθῆ... Ἐκεῖ τῇ εἶπεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ἐκεῖ τῇ ἐνεχείρισε μίαν ἀκρόστιχίδα, ἐκεῖ τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι θάποθάνῃ ἂν δὲν ἦνε πεπρωμένον νά ζήσῃ μαζί της... Ἐκεῖνη δὲν ἀπῆντα τίποτε, τίποτε, αἰωνίως ρεμβώδης, αἰωνίως σιωπηλῆ. Ἄλλ' ἐντὸς τῶν καστανῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ἀνυψουμένων συχνά πρὸς τὸν ἑναστρον οὐρανόν, ἤφινε τὸν πτωχὸν ποιητὴν νάναγινώσκῃ ὅλον τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον ἐνέκλεισε δι' αὐτὸν τὸ παρθενικὸν της στήθος... Φεῦ! ποσάκις ἢ σιωπῆ δὲν ἐπλήγωσε βαθύτερον ἢ ὁ λόγος...

Καὶ ἡ ἐκλογὴ, φῶς μου, ἦτο στενὴ, κατὰσπενη, ἢ δὲ ὑποστήριξις τοῦ ἐνθουσιασμένου Μουσιάδου πολὺ πλέον πολῦτιμος ἀπὸ τὸν ἔρωτά του.

✱

«Ζήτω τοῦ Δερβέν, ζήτω!

— Ζήτωωωωω...»

Ζήτω του μάλιστα, εἶχε μείνει βουλευτικῆς! Τὸ τελικὸν ἐξαγόμενον τῆς στεγῆς πάλης, μετὰ μυσίας κυμάνσεις ἀγωνιώδεις ἦτο ὅτι ὁ Δερβένης ἐπλεονοψῆφει ὀριστικῶς κατὰ πέντε ψήφους τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀργὰ ἐγνώσθη ἡ νίκη αὐτῆ· ἀλλ' οἱ νικητὰὶ δὲν ἔλειψαν νά ἔλθωσιν ἀθρόοι, νά πολιορκήσωσι τὴν οἰκίαν καὶ νάναστατώσωσι τὴν πόλιν, διὰ τῶν φωνῶν, τῶν ζητωκραυγῶν καὶ τῶν πυροβολισμῶν των.

Ὁ Μουσιάδης ἦτο τρελὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του, μὰ τρελός. Ἡ ἐνέργειά του ἔφερε μέγα ἀποτέλεσμα... πέντε ψήφους, ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅσας διέθεσε βεβαίως ὑπὲρ τοῦ νέου του φίλου καὶ τοῦ νέου του ἔρωτος... τὴν ψῆφον τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ἰδικὴν του, τοῦ πατρὸς του καὶ δύο ἄλλων ἀκόμη ἀπομάχων γεροντίων τῆς γειτονίας του, τὰ ὁποῖα ἂν καὶ κωφὰ εἶχε συνειθίσει ἀνέκαθεν νά τον ἀκούουν... Ἄνευ αὐτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα θά ἦτο ὑπὲρ τοῦ Μακροκέφαλου. Κρίμα στὸν καλὸ καὶ ἄξιον ἄνθρωπο. Ἄλλο ποιὸς τοῦ εἶπε αὐτονοῦ νά μὴν ἔχη κόρην τὸσον ὠραίαν καὶ ἐρωτόληπτον, καὶ κῆπον τὸσον μυστηριώδη καὶ ρομαντικόν;

Ὁ Μουσιάδης ἦτο τρελός ἀπὸ τὴν χαρὰν του, μὰ τρελός. Ἰδοὺ ὅτι ἤλθαν τὰ πράγ-

ματα εὐνοϊκά· ὁ ἔρωτος του εὗρισκε τροφήν, τὰ ὄνειρά του καιρὸν διὰ νά πραγματοποιῶσιν... Τρέχει ἀνω κάτω εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας εἶχε γίνει οἰκιακός· σφίγγει τὰς χεῖρας τῶν ἐκλογέων, φιλεῖ ἐπανεληθμένως τὸν Πλατῆν, αὐτοσχεδιάζει στίχους, προσφωνεῖ τὰ πλήθη, ζητωκραυγάζει. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐπιστρέφει εἰς τὰς κυρίας, ὅπου ἡ ἀδρά του ὀδύναμια. Πάντοτε ζητεῖ νά κἀθῆται πλησίον τῆς Λίζας διὰ νά τὴν φλυαρή.

«Σὰς συγχαίρω, σὰς συγχαίρω!» τῇ λέγει ὅσον εἴμπορεῖ τρυφερώτερα.

«Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ», τῷ λέγει ἐκείνη ἀριζομένη, μὲ τόνον ἐλαφρὸν εἰρωνείας, τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ ὁ ποιητής· ἀπεναντίας

«Ἄχ! πόσον εἶμαι εὐτυχής» ἐπαναλαμβάνει.

«καὶ γιὰτί;

— Γιὰτί! Νομίζετε λοιπόν πῶς δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου ἢ ἐπιτυχία τοῦ πατέρους;

Καὶ κλίνων πλησίον εἰς τὸ οὖς της, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι δὲν τοὺς ἐπρόσχε κανεῖς «Ἄχ, πόσο σ' ἀγαπῶ, ἀγγελέ μου!» τῇ εἶπε.

Ἡ Λίζα ἐστράφη, κατὰ τὴν κοινὴν ἀλλ' ὀλίγον ἀκριβῆ παρομοίωσιν, ὡς νά τὴν ἐδάγκασεν ὄφις.

«Ἰὰ νά σας ἴπω, κύριε Μουσιάδην!» τῷ λέγει μετ' ἀποστροφῆς καὶ αὐστηρότητος. «Δὲν σας ἐπιτρέπω περὶ νά μου ξαναπῆτε τέτοιες σαχλαμάρες. Ἄν θέλετε τέτοια καὶ καλά, μπορεῖτε νά πάτε νά δοῦτε τῆς ὁμοῖες σας. Ἄμá...»

Καὶ χωρὶς νά συμπληρώσῃ τὴν φράσιν της, ἀφῆκε τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον ἀψωνον, ἀπεσοβωμένον, καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἄλλους ὁμίλους ἐκλογέων, ἐρχομένων νά τῆ συγχαρῶσιν. Ἐτόλμηνεν ἐκείνος νά τὴν παρακολουθῆσθαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Εὐλύγιστος ὑπὸ τὴν ἀπλήν κωνῆντις ἐσθῆτα, ὑψηλῆ, ἀνθηρὰ, μὲ χρυσῆν κυματίζουσαν κόμην, μὲ καστανούς εὐφρεῖς ὀφθαλμούς, περιέφερε τὴν νεότητά της καὶ τὴν καλλονὴν ἀνὰ τὴν αἴθουσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκείνην τὴν ἀριστοκρατικὴν, τὴν ἀποπνεύουσαν ἀέρα μεγαλείου, πρὸ τοῦ ὁποῖου κάμπεται κανεῖς καὶ μηδενίζεται. Τὴν ἐβλεπε καὶ τόρα κατενόει ὅτι ἀδύσσοτος τὸν ἐχώριζε πλέον ἀπ' αὐτῆς.. Τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁποῖαν ἀφῆκεν ὁ ποιητὴς νά ριζοβολήσῃ ἐξεδιώξεν ἢ ἀπόγνωσις καὶ εἰς τὴν στιγμὴν τῆς τρελῆς του χαρᾶς εἰσῆλθεν αἴφνης εἰς τὰ στήθη του λύπη σιωπηλὴ καὶ μαῦρη...

Τὴν ὄραν ἐκείνην ἤλθον καὶ ἐστάθηναν ὀπισθὲν του δύο φίλοι, εἰς ἀπόστασιν ἐπιτρέπουσαν νάκοῦν ἀρκετὰ εὐκρινῶς τὸν διάλογόν των:

«Ἰὰ ἰδές τὴ Λίζα χαρά. Νομίζεις πῶς θά πετάξῃ.

— Ἐχει δίκιο ἢ καῦμένη. Νάξερεις ἐνέργετα ποῦ ἔκανε...

— Καλὲ τί μου λέε;

— Ἄμ τι θαρρεῖς; Αὐτὴ ποῦ βλέπεις ἐκεῖ, μπρὲ μάτια μου, εἶνε ὁ καλλίτερος κομματάρχης τοῦ πατέρα της.»

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΪΝΕ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Μιά κυρία τρυφερή, ρωματική,
στέκεται εἰς τοῦ γαλαοῦ τὴν ἀκρία
καὶ τοῦ ἡλίου βλέπει τὸ βασίλευμα,
καὶ τὰ μάτια της γεμίζουν δάκρυα.

Μὴν τὸ παίρνης, μάτια μου, κατάκαρδα
ἔτσι γίνεται μὴ σὲ πικραίνῃ
ἐκεῖ κάτω ὁ ἥλιος, βλέπεις, κρύβεται,
κ' ἐκεῖ πάνω πάλι πίσω βγαίνει.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Σημ. Διευθ. Ὁ ἀξιοτίμος ἡμῶν συνεργάτης κ. Ἀγγελος Βλάχος, συνεχίζων, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀπαράμιλλον μετάφρασίν του τῶν Τραγουδιῶν τοῦ Ἀἴνε, τὰ ὁποῖα πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐδημοσίευσεν εἰς τόμον, μετέφρασε καὶ πλεῖστα ἄλλα τοῦ ἐξόχου γερμανοῦ ποιητοῦ. Τῆς νέας ταύτης σειρᾶς τῶν μεταφράσεων τοῦ κ. Βλάχου ἐν εἶνε καὶ τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον, κάτωθεν τοῦ ὁποῖου, ἀν ἔξη ὁ Ἀἴνε καὶ ἐγνώριζε τὴν γλώσσαν μας, θὰ ἔθετε μεθ' ὑπερηφανείας τὴν ὑπογραφήν του.

Φροεῖς ὅτι μ' ἐγνώρισες; τομίζεις
ὅτ' εἰς τῶν λόγων μου τὸ φεῦγον ρεῦμα
τὸ ἀληθές μου συλλαμβάνεις πνεῦμα
κ' εἰς τὴν καρδίαν μου τὸν ροῦν βυθίζεις;

Ἀπὸ τῶν θαυμασιῶν, ὅσα κλείει
ὠκεανὸς ἐντὸς βυθοῦ ἀγνώστον,
φύκη τιὰ ἐπὶ τοῦ κύματός του
ἢ τρικυμία κάποτε κυλίνει.

Ὅμοίως κ' ἐκ τῶν κειμηλίων ὅσα
ἐγκρύπτει τῆς καρδίας μου τὸ βάθος
ἐλάχιστα εἰς φῶς ἐκβάλλ' ἢ γλῶσσα,

Ὅταν σφοδρὸν τὴν ἐμφυχόνη πάθος.
Τὰ ὠραιότερα, τὰ πλέον τιμαλγῆ
θέλουν μαζί μου εἰς τὴν γῆν ταρῆ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Εἰς κύριος ἀναγινώσκων
Ἐτεταραγμένος τὰς ἐφημερί-
δα (ς). Δυστυχία μου!... Τὸ ψωμὶ τῶν
παιδιῶν μου!... Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα!
Καὶ νὰ μὴ σκεφθῶ τοῦλάχιστον νὰ πάρω
τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀμάξης!... Τίποτε εἰς τὴν
Ἐφημερίδα!... (Μετὰ περιφρο-
νῆσεως). Καὶ αὐτὰ αἱ ἐφημερίδες ἔχουν
τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε καλὰ πληροφορημέ-
ναι!... Πῶς διάβολο μου κατέβηκε νὰ πιά-
σω ἀμάξι (Παραφῶρος). Ἐτσι μοῦ ἐρ-
χεται νὰ σπᾶσω τὸ κεφάλι μου εἰς τὸν τοί-
χον!... Τίποτε εἰς τὸ Ἀστυ!... (Μετὰ
ἀύσεως) ὦ! θὰ σκοτωθῶ!... Πῶς νὰ συνέλ-
θω πλέον ὕστερα ἀπὸ μία τέτοια συμφο-
ρά!... Καὶ ἡ γυναῖκα μου ποῦ ἐρχεται αὔ-
ριον!... θὰ μ' ἐρωτήσῃ τί τὰ ἔκανα αὐτὰ
τὰ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα!... Τίποτε εἰς
τὴν Ἀκρόπολιν!... Τὴν ξέρω τί πράγ-
μα εἶνε ἡ γυναῖκα μου... Θὰ πῆ πῶς τὰ
ἔφαγα ὅλα εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα... Ὅριστικῶς
πρέπει πλέον νὰ τελειώνω!... (Παραφῶ-
ρος) Ἀ! εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω δέκα
χιλιάδες φράγκα!... Τίποτε εἰς τὴν Νέα
Ἐφημερίδα!... Εἴκοσι χιλιάδες!...
τὸ ἥμισυ ἐν ἀνάγκῃ... τοῦλάχιστον δὲν
θὰ εἶμαι καθολοκληρίαν κατεστραμμένος!
(Ἐκστατικὸς) Ἀ!... Θεέ μου!... τί βλέ-
πω;... ἡ ἀμάξα ὑπ' ἀριθμὸν 107... Ἀστυ-
νομία... ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα... Χαρτο-
νομίσματα... ὁμολογία!... Ναι, αὐτὰ εἶνε!
Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου! (Κά-
θηται). Ἀς κυτᾶξω ἀκόμη... χρυ-
ματοφυλάκιον... ἐκ-ρωσσικοῦ δέρματος
... Ἐδῶθον! Τὸ ἰδικόν μου εἶνε... τρέ-
χω... Ὅχι, καλλίτερα νὰ σκεφθῶ ἀκόμη
(Ἀναγινώσκει) Ναι... αὐτὸ εἶνε...
ἡ ἀμάξα 107... Ἐγγέ σου, τίμιε ἀμαξᾶ!
... σωτήρ μου!... λαμπρὴ ἀμαξᾶ 107...
Δίνουν τόσα καὶ τόσα εἰς ἀνθρώπους
ποῦ δὲν τοὺς ἀξίζει... Ἀ!... Ἀνέ-

πνευσά ἐπὶ τέλους... (Λύει τὸν
λαιμοδέτην του). Δὲν ὑπάρχει
φόβος νὰ χαθοῦν εἰς τὴν ἀστυνομίαν...
πηγαίνω τὸ βράδυ... (Σκεπτόμε-
νος). Ἀς δοῦμε τώρα, τί πρέπει νὰ
δώσωμεν ἔς τὸν ἀμαξᾶ, ἔς τὸν τίμιον αὐ-
τὸν ἀμαξᾶ... Ἐγὼ δὲν παζαρεύω τὴν
εὐγνωμοσύνην μου... Εἶπα χίλια φράγ-
κα... Ἐ, εἰ χίλια φράγκα εἶνε πολλὰ...
δὲν τὰ βρῖσκει κανεὶς ἔς τὸ δρόμο... Ὅχι,
μὰ πάλιν ἂν τὰ ἔχανα ὅλα; Ἀς εἶνε...
χίλια φράγκα εἶνε πολλὰ... Νομίζω πῶς
πεντακόσια φράγκα θὰ εἶνε ἀρκετά...
Καὶ ἂν δὲν ἦμιν ἄνθρωπος εὐγνώμων...
Ἄλλὰ... Καὶ ὅμως ὅταν ἕνας ὀδοκαθαρι-
στῆς ἔφερεν εἰς τὸν Ἀνεμόπουλο τὸ δια-
μάντι τῆς γυναίκος του, τοῦ ἔδωκε μόνον
πενήντα φράγκα... καὶ τῷγραψαν
κ' εἰς τὰς ἐφημερίδας... Καὶ ἕνα δια-
μάντι δὲν εἶνε σὰν τὰ χαρτονομίσματα...
μέσα σὲ πορτοφῶλι... εἶνε πολὺ δυσκο-
λότερον νὰ βρεθῆ... Ἀν ἔδινα μόνον
ἑκατὸ φράγκα; μοῦ φαίνεται πῶς καὶ
πάλιν θὰ εἶμαι γενναιοδωρός: ἑκατὸ
φράγκα, ἐπὶ τέλους, εἶνε ἑκατὸ φράγκα
... Δὲν ἐκοπίασε καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὰ
κερδίσῃ... μόνον ποῦ ἀνοιξε τὴ θύρα
τῆς ἀμάξης του. εἶνε τυχερός, ὁ κατεργ-
γάρης!... Ἐπειτα, τί ζῶν κάνουν αὐ-
τοὶ οἱ ἀμαξάδες;... εἶνε, λέγουν, ἀχρεῖα
ὄντα, ἱκανοὶ νὰ κάνουν κάθε κακό. (Ζω-
νρῶς). Δὲν τὸ λέγω γιὰ νὰ κατηγορήσω
τὸν ἀμαξᾶ 107... ἄλαγε τῆς βλασφη-
μίας... ἀλλ' ἐπὶ τέλους... ἂν τοῦ δώσω
ἑκατὸ φράγκα, τί θὰ τὰ κάνῃ; Ἐὰ τὰ
φάγῃ σὲ μιὰ μέρα... Αὐτὸ κοντὰ ἔς τὴ
γνώσιν... οἱ ἀμαξάδες εἶνε ὅλοι μέθυσοι
... Τότε... ἐγὼ... ἄνθρωπος οἰκογε-
νειάρχης... θὰ τὸν ἐνθαρρύνω εἰς τὸ
κακόν... θὰ τοῦ θυσιάσω τὸ ψωμὶ τῶν
παιδιῶν μου!... Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς
δικαίος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπερίσκεπτος...
νὰ μὴν ἀφίρῃ νὰ τὸν κυβερνᾷ ἢ καρδιά

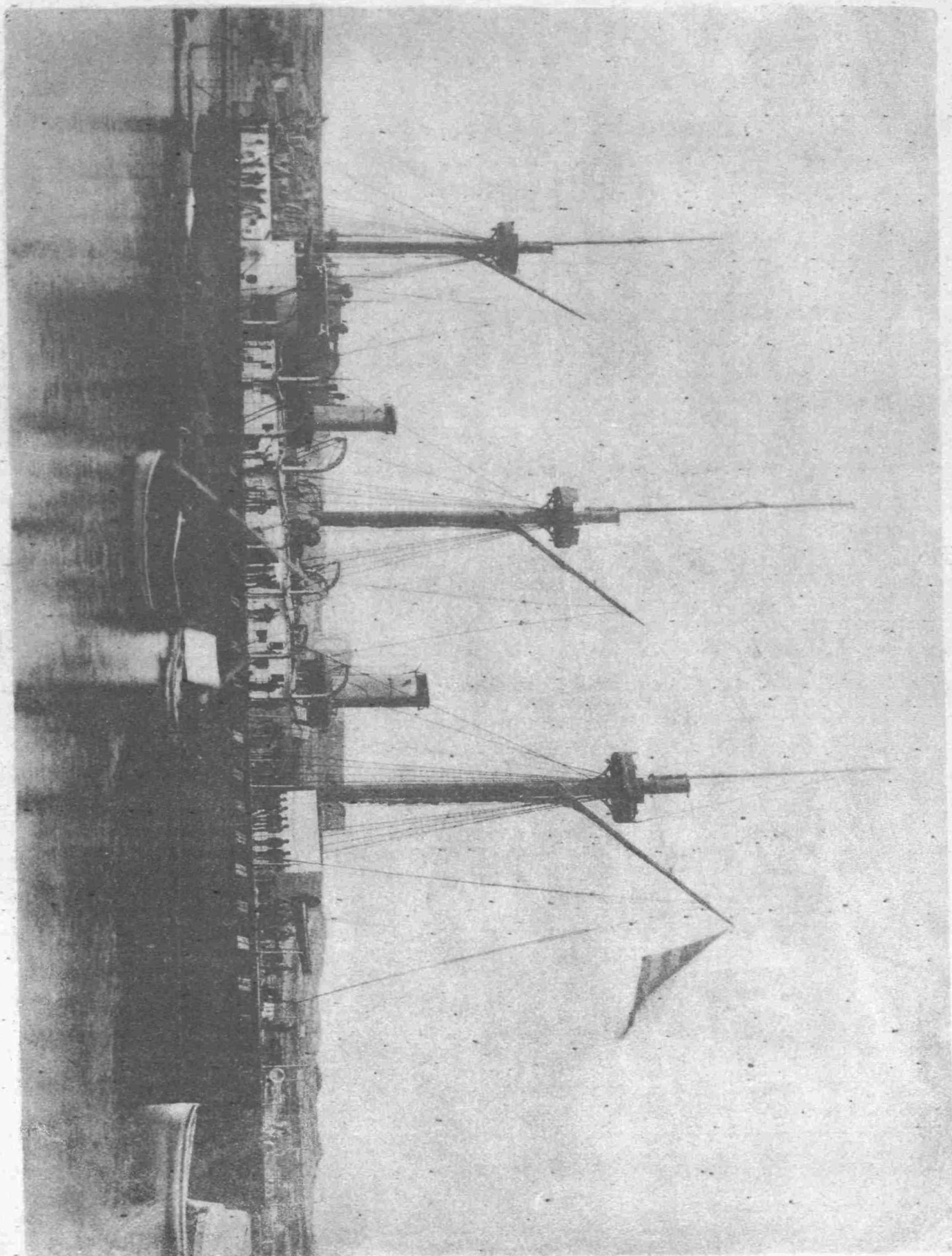
του. Ὅριστικῶς... δὲν τοῦ δίνω παρα-
πάνω ἀπὸ πενήντα φράγκα... γιατί ἔ-
χασε καὶ τὴν ἡμέρα του ὁ ἄνθρωπος...
(Μὲ ὕψος πονηρόν). Νὰ σοῦ πῶ,
δὲν πολυπιστεύω κ' εἰς τὴν τιμιότητά
του... Τιμιότης! κολοκύθια ἔς τὸ πατε-
ρό... Ποῖος ξέρει μὲ τί σκοπὸ ἐπῆγε τὸ
πορτοφῶλι μου εἰς τὴν ἀστυνομίαν!...
Καὶ πρῶτον, πιθανὸν νὰ ἐνόμιζε πῶς
εἶχα πάρει τὸν ἀριθμὸν του... Τιμιότης!
... Τὸ ἔκανε ἀπλούστατα ἀπὸ τὸ φόβο
τοῦ μὴ φυλακισθῆ... Ἀν κρίνωμεν ἔτσι
τὴν τιμιότητα, τότε θὰ πῆ πῶς τρέχει
μέσα ἔς τοὺς δρόμους ἡ τιμιότης...
(Σκεπτικὸς). Ποῖος ξέρει μάλιστα
μήπως δὲν τὸ ἔκανε κ' ἐπίτηδες!...
Ἦκουσα πολλάκις, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρω-
ποι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τὴν τύχην τῶν
ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους τιμιότητος... Ἐ-
χουν τόσας ὠφελείας: πρῶτον, τὴν ἀμοι-
δίην... δεύτερον, τὴ βεκλάμα· βάζουν,
βλέπεις, τὸ ὄνομα τῶν εἰς τὰς ἐφημερί-
δας... (Μετὰ πικρίας). Καὶ πῶς
πῶς ὕστερα οἱ κύριοι αὐτοὶ εἰς ὑγείαν
τῶν κουτῶν νοικοκυραίων... τοὺς περι-
παίζουν... τοὺς ὀνομοζοῦν κοροῖδα
(Ὅργιλως). Ἀ! ὅσο γιαυτό! δὲν θέλω
ἐγὼ καθόλου νὰ εἶμαι κοροῖδο... εἶμαι
εὐγνώμων, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... μὰ δὲν
θὰ τὸ ὑποφέρω ποτὲ νὰ μὲ περιπαίζουν,
καὶ νὰ γελοῦν διὰ λογαριασμόν μου...
(Ἀποφασιστικῶς). Θὰ τοῦ δώσω
μόνον δέκα φράγκα· καὶ αὐτὰ εἶνε πολ-
λά του... Ἐὰ εἶπα ὅμως εἰς τὸν διευ-
θυντὴν τῆς ἀστυνομίας νὰ τὸν προσέχῃ.

(Διήγησις).

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Εἰπέ μου ποῖον ἀγαπᾷς νὰ σοῦ εἶπω
ποῖος εἶσαι.

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΑΣ. — Η “ΥΔΡΑ,”

(Ἐκ φωτογραφίας τοῦ κ. Κ. Δημητρίου)

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ. — ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

Ὅταν τις ὑβρίξῃ ἄνδρα διακινδυνεύει τὴν ζωὴν του, ὅταν ὑβρίξῃ γυναῖκα διακινδυνεύει τὴν ψυχὴν του.

Μῆτις δὲ Βλοκεδίλ.

Ἡ εὐτυχία δὲν δίδεται, ἀνταλλάσσεται.

Ἡ σταθερότης σταματᾷ, ἢ ἐπιμονὴ προχωρεῖ.

Κόμησα Ἄρτεμις

Ὁ ἀληθὴς μάρτυς προσμένει τὸν θάνατον, ὁ ἐνθουσιῶν τρέχει πρὸς αὐτόν.

Λιδερώ.

Ὁ ἰσχυρότερος ἔρωσ εἶνε ὁ ἔρωσ τῶν ἀγαλόντων ἐν ἁμαρτία καὶ φόβῳ.

Βύρων.

Ὁ Θεὸς συνεβουλεύθη τὸ λογικόν του καὶ ἐπλασε τὸν ἄνδρα, συνεβουλεύθη τὴν καρδίαν του καὶ ἐπλασε τὴν γυναῖκα.

Ἰωσήφ Ροῦ

Ὅστις δὲν φέρει ἐν ἑαυτῷ δόσιν τινα παραφροσύνης εἶνε ἀπόκληρος τοῦ Θεοῦ: ὁ τοιοῦτος δὲν θά γίνη ποτὲ οὔτε ποιητής, οὔτε καλλιτέχνης, οὔτε κατακτητής, οὔτε ἐραστής, οὔτε νέος.

Ἀρσέν - Ούσσαί.

Εἰς τέσσαρας ἐποχὰς διαιρεῖται ὁ βίος ἐκάστου συγγραφέως: εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν διατελεῖ ἄγνωστος ἀκόμῃ· εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν τοῦ πλέκου ἐγκώμια διὰ τὰ φέρουν εἰς ἀπελπισίαν τοὺς προγενεστέρους του· εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸν πολεμοῦν με' ὑβρεῖς καὶ λοιδορίας, διότι θριαμβεῖ· καὶ τελευταίον εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸν συγχωροῦν, διότι ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ τὸν λησμονῇ.

Παῦλος Βουρζέ.

Ἡ κόλασις τῶν γυναικῶν εἶνε τὸ γῆρας.

Λαροσεφουκόλ.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

Μεθ' ὅλους τοὺς ὄρκους τοὺς ὁποίους ἔκαμνεν ὁ Ἰάκωβος Βουρδιλιέ, ὅτι οὐδέποτε θά νυμφεῖθῃ, αἰφνης μετέβαλε γνώμην. Καὶ τοῦτο συνέβη ἀπροόπτως, τὸ θέρος εἰς τὰ λουτρά.

Πρῶταν τινα, ἐξηπλωμένους ἐπὶ τῆς ἁμμου καὶ παρατηρῶν τὰς γυναῖκας ἐξερχομένας τῆς θαλάσσης, μικρὸς πούς προσέβαλε τὴν ὄρασίν του διὰ τῆς κομψότητος καὶ τῆς λεπτότητος του. Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ σύνολον τῆς μορφῆς ἐκείνης τὸν κατέθελε, τὸν κατεμάγευσεν. Ἄλλως τε δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, εἰμὴ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ἀστράγαλους, ἐξερχομένους τοῦ ἐκ λεπτῆς φλανέλλας ἐπενδύτου. Τὸν ἀπεκάλουον φιλήδονον καὶ ἄσωτον κατὰ συνέπειαν μόνον ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ σώματος τῆς ὑπεδουλώθη κατὰ πρῶτον· ἔπειτα ἐπῆλθε καὶ ἡ χάρις τοῦ πνεύματός της, πνεύματος ἀλοῦ, ἀγαθοῦ, δροσεροῦ ὡς αἱ παρειαὶ καὶ τὰ χεῖλη της.

Παρουσιάσθεις εἰς τὴν οἰκογένειαν ἡ-

ρεσε καθ' ὁλοκλήριαν καὶ ἠρωτεύθη παραφόρως. Ὅταν διέκρινε μακρόθεν τὴν Βέρθαν Λαννίς ἐπὶ τῆς ἐκτεταμένης παραλίας τῆς κεκαλυμμένης ὑπὸ κιτρίνης ἁμμου, ἐφρικία μέχρις ὀστέων. Ὅταν ἐκάθητο πλησίον τῆς καθίστατο ἄφωνος, ἀνίκανος ν' ἀρθρῶσθ' ἢ νὰ σκεθῆθ' ἢ θάνατον τὴν καρδίαν του ἀναφλεγόμενον, τὰ ὄρα του βομβοῦντα καὶ τὸ πνεῦμα του ἐπτοημένον. Ἦτο λοιπὸν ἔρωσ ταῦτα πάντα;

Δὲν εἴξευρεν, οὐδὲ ἠννοεῖ τίποτε, ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει ἦτο ἀποφασισμένος νὰ νυμφεῖθῃ τὴν κόρην ἐκείνην.

Οἱ γονεῖς τῆς ἀντίσταντο ἐπὶ πολὺ, γνωρίζοντες τὴν κακὴν φήμην τοῦ Ἰακώβου. Εἶχεν, ἔλεγεν ὁ κόσμος, ἔρωμένον πρὸ πολλῶν χρόνων, μεθ' ἧς συνεδέετο διὰ τῶν σχέσεων ἐκείνων, διὰ τῶν ἀλύσεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας νομίζει τις θραυσθείσας καὶ αἱ ὁποῖαι ἐντοῦτοις διατηροῦνται πάντοτε.

Ἐκτὸς τούτου, ἠγάπα κατὰ περιόδους, κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον μακράς, ὅλας τὰς γυναῖκας, ὅσας ἔδλεπεν.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπεσχέθη νὰ βάλῃ τάξιν εἰς τὸν βίον του, ὑποσχεθείς συγχρόνως νὰ μὴ ἐπανίδῃ οὔτε μίαν ἡμέραν ἐκείνην μεθ' ἧς ἐπὶ τοσοῦτον συνέζησεν. Εἷς φίλος του ἀνεδέχθη νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς διατροφῆς τῆς γυναικὸς ἐκείνης καὶ ἐξασφάλισεν τὴν ὑπαρξίν της. Ὁ Ἰάκωβος κατέβαλε μὲν τὸ ἀναγκαιοῦν χρηματικὸν ποσὸν δὲν ἠθελεν ὁμως ν' ἀκούσῃ πλέον νὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς, ἀξίων ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θά ἠννοεῖ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά της. Τῷ ἔγραψεν ἐκείνη τόσας ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας οὔτε κἀν ἠνοιγεν ὁ Ἰάκωβος. Καθ' ἑβδομάδα ἐλάμβανεν ἐπιστολὴν, ἐφ' ἧς ἀνεγνώριζε τὸν ἀδέξιον γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐγκαταλειμμένης, καὶ καθ' ἑβδομάδα ἢ κατ' αὐτῆς ὀργῆν του πύξανε καὶ ἐκορυφούτο· ἐόχιζε βαναύσως τὸν φάκελλον καὶ τὸν χάρτιν χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ, χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ οὔτε μίαν γραμμὴν, οὔτε μίαν μόνον γραμμὴν, γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων τὰς μορφὰς καὶ τὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα περιείχοντο ἐντὸς τοῦ φακέλλου.

Μὴ ἔχοντας πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν σταθερότητά του παρέτεινον τὴν δοκιμὴν μέχρι τοῦ χειμῶνος, καὶ μόλις κατὰ τὴν ἀνοιξὴν ἢ αἰτησίς του ἐγένετο δεκτὴ.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ Μαΐου.

Εἶχον ἀποφασίσει νὰ μὴ κάμουν τὸ κλαδικὸν ἐκεῖνον γαμήλιον ταξιδιον. Μετὰ τὸν χορὸν, ὅστις δὲν θά παρετίνετο πέραν τῆς ἐνδεκάτης, διὰ τὰ νὰ μὴ παρατείνεται μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ κόπωσις τῆς μακρᾶς ἐκείνης ἡμέρας τῆς τελετῆς, τὸ νέον ζεῦγος θά διήρχετο τὴν πρῶτην νύκτα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς οἰκογενείας τῆς νύμφης καὶ εἶτα τὴν ἐπαύριον θά ἀπῆρχοντο μόνοι οἱ δύο τῶν εἰς τὴν προσφιλεῖ των παραλίαν, ὅπου ἐγνωρίσθησαν καὶ ἠγαπήθησαν.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ οἱ χορευταὶ περιεστρέφοντο εἰσέτι εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Οἱ νεόνυμφοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν μικρὰν ἰαπωνικὴν αἴθουσαν, τὴν μεταξοτόλιστον καὶ μόλις φωτιζομένην τὴν

ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὸ τῶν ἀμυδρῶν ἀκτῶν μεγάλης χρωματιστῆς λυχνίας, ἡ ὁποία ἐκρέματο ἀπὸ τῆς στέγης, ὁμοία μετὰ πελώριον ὦον. Τὸ ἠμῖνοικτον παράθυρον ἄφινε νὰ εἰσέρχωνται ἐνίοτε αἱ δροσεραὶ ἀπ' ἐξω αὔραι, αἱ θωπεῖαι τοῦ ἀέρος, αἵτινες ἔψαυον εὐχαρίστως τὰ πρόσωπά των, διότι ἡ ἐσπέρα ἦτο θερμὴ καὶ ἡμερος, ἀναδίδουσα ἑαρινὰς εὐωδίας.

Δὲν ὠμίλουον καθόλου, δὲν ἔλεγον τίποτε· ἐκρατοῦντο ἀπὸ τὰς χεῖρας, τὰς ὁποίας συνέσφιγγον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ ὅλην τὴν δύναμίν των. Ἐκείνη ἔμενε μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς τεταμένους εἰς τὸ κενόν, διατελοῦσα ἐν ἐκστάσει ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ μεταβολῇ ἐν τῷ βίῳ της· μειδιῶσα ὁμως, εὐσταλής, ἐτοίμη νὰ κλαύσῃ, ἐτοίμη ἐπίσης νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ χαρὰν νομίζουσα ὅτι ὅλος ὁ κόσμος μετεδλήθη μετ' αὐτῆς, ἀνπνοχοῦσα χωρὶς νὰ εἴξευρῃ διατὶ καὶ αἰθανομένη ὁλοκλήρον τὸ σῶμα της, ὁλοκλήρον τὴν ψυχὴν της κατακυριευθεῖσαν ὑπὸ ἀορίστου τινος καὶ γλυκυτάτης νάρκης.

Ἐκεῖνος τὴν ἔδλεπεν ἀενάως μετὰ ἀτελείωτον μειδίημα εἰς τὰ χεῖλη. Ἦθελεν, ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν εὔρισκε τί νὰ εἴπῃ, καὶ ἔμενον ἐκεῖ ἄφωνος, ἐκφραζων ὅλην τὴν θερμὴν τοῦ ἐρωτὸς του μετὰ τὸ σφίξιμον τῶν χειρῶν. Ἦνιοτε ἐψυθύριζε: «Βέρθα!» καὶ ἐκείνη ὑψωνεν εἰς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὸν ἔδλεπε μετὰ ἐν βλέμμα γλυκῷ καὶ τρυφερόν· ἠτένιζον ἀλλήλους ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐν ἐρωτικῇ ἐκστάσει, εἶτα τὸ βλέμμα της θαμβοῦμενον ὑπὸ τοῦ βλέμματός του, ἐπανέπιπτε καὶ πάλιν.

Οὐδεμίαν σκέψιν ἠδύναντο νὰ εὔρουν καὶ ν' ἀνταλλάξουν μετὰ τῶν. Τοὺς ἀφῆνον ἐκεῖ μόνους· ἀλλ' ἐνίοτε ζεῦγος χορευτῶν διερχόμενον ἐκείθεν ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῶν λαθραῖον βλέμμα, ὡσεὶ παριστατο ἐχέμυθος μάρτυς ἐνὸς μυστηρίου.

Πλαγία τις θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν ὑπνρέτης, φέρων ἐντὸς δίσκου κατεπεύγουσαν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν εἶχον κομίσαι μόλις πρὸ ὀλίγου. Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὸν χάρτιν ἐκείνον, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀορίστου καὶ αἰφνιδίου φόβου, τοῦ μυστηριώδους φόβου τῶν ἀπροσδοκῆτων δυστυχημάτων.

Παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν φάκελλον, τοῦ ὁποίου ο ἰαφικὸς χαρακτῆρ τῷ ἦτο ἐντελὴς ἄγνωστος, μὴ τολμών νὰ τὸν ἀνοίξῃ, μὴ θέλων ν' ἀναγνώσῃ τίποτε, μὴ θέλων νὰ μάθῃ τίποτε, καὶ ἐπιθυμῶν, εἰ δυνατόν, νὰ θέσῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ νὰ εἴπῃ: «Ἐς αὔριον. Αὔριον θά εἶμαι μακρὰν, δὲν θά με μέλῃ καθόλου!» Ἀλλὰ ἐπὶ μιᾶς γωνίας τοῦ φακέλλου δύο ὑποσημειωμένα ἴξεις: LIAN KATEHEITON, τὸν συνεκράτουν καὶ τὸν κατεβορῶδουν. Ἠρώτησε: «Μοῦ ἐπιτρέπεις, φιλάττη μου;» ἔσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσεν. Ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ὡχρῶν ἐν φρικῇ, τὴν διέτρεξε δι' ἐνὸς βλέμματος καὶ ἔστη πάλιν μετὰ προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς ὡς νὰ ἐσυλλάδιζε τὰς λέξεις.

Ὅταν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἡ ὄψις του ὅλη, ὅλη του ἡ μορφή ἦτο τεταραγμένη. Ἐψιθήρισε: «Ξέρεις μικροῦλα μου... φοβερόν

δυστύχημα συμβαίνει εἰς ἐν' ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους φίλους μου, μὰ μεγάλο, πολὺ μεγάλο δυστύχημα. Ἐχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ μὲ ἴδῃ ἀπόψε. Ἐς τὴ στιγμὴ... πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Μοῦ ἐπιτρέπετε ν' ἀπουσιάσω εἰκοσὶ λεπτὰ τῆς ὥρας; θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως.»

Ἐκείνη ἐτραύλιζε τρέμουσα, τεταραγμένη: «Πήγαίνε λοιπόν!» καθότι δὲν ἦτο ἀκόμη καθ' ὀλοκλήριαν σύζυγός τοῦ διὰ νὰ τολμήσῃ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, διὰ ν' ἀπατήσῃ νὰ μάθῃ. Ἐφυγεν αὐτός, καὶ ἐκείνη ἔμεινε μόνη, ἀκροωμένη τὸν θόρυβον τῶν χορευτῶν ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ.

Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τυχαίως ἓνα πῖλον, ἐν οἷονδήποτε ἐπανωφόριον καὶ κατήλαθε, τρέχων τὴν κλίμακα. Πρὶν ἢ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐξώθυρον ἐσπᾶθη ὑπὸ τὸν φανὸν τοῦ ἀεριόφωτος τῆς εἰσόδου καὶ ἀνέγνωσεν ἐκ δευτέρου τὴν ἐπιστολήν.

Ἴδου τί περιεῖχεν αὐτή:

«Κύριε,

«Κόρη τις ὀνομαζομένη Ραδέ, παλαιὰ ἠγνώριστός σας, ὡς φαίνεται, ἔτεκε πρὸ ὀλίγου, ἀξιοῦσα ὅτι τὸ τέκνον εἶνε ἰδικόν σας. Ἡ μήτηρ εἶνε ἐτοιμοθάνατος καὶ σὰς καθικετεύει νὰ τὴν ἐπισκεθῆτε. Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σὰς γράψω καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω, ἂν σὰς εἶνε ὀδυνάτον, νὰ παρασχητε μίαν τελευταίαν χάριν εἰς τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἢ ὅποια φαίνεται πολὺ δυστυχῆς καὶ ἀξία οἴκτου.

Ὅπως ὑμέτερος

ΜΠΟΝΝΑΡ, ἰατρος.»

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς θνησκούσης, ἐκείνη ἐψυχορράγει ἤδη. Ὁ ἰατρός καὶ δύο νοσοκόμοι τὴν ἐπεριποιοῦντο. Χάμω εἰς τὸ πάτωμα ἦσαν δοχεῖα πλήρη πάγου καὶ πανία πλήρη αἵματος.

Τὰ χυμένα νερὰ ἐπλνμύριζον τὸ πάτωμα· δύο κηρία ἦναπτον ἐκεῖ κάποιον ὀπισθεν τῆς κλίνης, ἐντὸς μικρᾶς κοιτίδος ἐκ λύγου, τὸ βρέφος ἐφώναζε καὶ εἰς ἕκαστον κλαυθμισμόν του, ἢ μήτηρ, σπαραττομένη, ἐδοκίμαζεν, ἐπεχείρει νὰ κινηθῇ, τρέμουσα ὑπὸ τὰ βεδρεγμένα πτύγματα.

Ὁ τοκετὸς οὗτος τὴν εἶχε πλνγῶσει θανασίμως, τὴν εἶχε φονεύσει, καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν, ἔρρεεν. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τῆς ἔρρεε μετ' αὐτοῦ, καὶ μεθ' ὅλους τοὺς πάγους, μεθ' ὅλας τὰς φροντίδας, ἢ ἀκατανίκητος ἀιμορραγία ἐξηκολούθει καὶ ἐπετάχυνε τὴν τελευταίαν τῆς ὥραν.

Ἀνεγνώρισε τὸν Ἰάκωβον καὶ ἠθέλησε νὰ ὑψώσῃ πρὸς αὐτὸν τοὺς βραχίονας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη — τὸσον τὰ μέλη τῆς ἦσαν ἐξησθενημένα· ἐπὶ τῶν πελιῶν ὄμως παρεῖδον τῆς ἤρχισαν νὰ κυλύωνται δάκρυα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐρρίφθη γονυπετῆς παρὰ τὴν κλίνην, ἤρπασε τὴν κρεμασμένην χεῖρα τῆς ἀσθενοῦς καὶ τὴν κατεφίλησε παραφόρως· ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ πλησιάζῃ, νὰ πλησιάζῃ περισσότερο, νὰ πλησιάζῃ ἀκόμη εἰς τὸ ἰσχνὸν πρόσωπόν τῆς, τὸ ὅποιον ἐφρίσσειν εἰς τὴν προσέγγισίν του. Μία ἐκ τῶν νοσοκόμων, ὀρθῆ, μὲ κηρίον εἰς τὴν χεῖρα, τοὺς ἐφώ-

τιζε, καὶ ὁ ἰατρός, ἀποσυρθεὶς, τοὺς παρετήρει ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ θαλάμου.

Τότε μὲ φωνὴν βαθεῖαν, ὡσεὶ ἠκούετο μακρόθεν, αἰσθμαίνουσα, εἶπε: «Θ' ἀποθάνω, ἀγάπη μου, δόσε μου ὑπόσχεσι πῶς θὰ μείνῃς ὡς τὸ τέλος. Ὡ! μὴ μ' ἀφήνῃς τώρα, μὴ μ' ἀφήνῃς ἔς τὴν τελευταία μου στιγμὴ!»

Ἐκείνος ἐφίλει τὸ μέτωπόν τῆς, ἐφίλει τὴν κόμην τῆς, τὴν ἐφίλει μὲ λυγμούς! Καὶ ἐψιθύρισε: «Μεῖνε ἡσυχῇ, δὲν θὰ φύγω.»

Παρήλθον στιγμαὶ τινες πρὶν ἢ δυνηθῆναι νὰ ὀμιλήσῃ ἀκόμη· τὸσον ἐπιέζετο ἢ ἀναπνοὴ τῆς, τὸσον ἦτο ἐξηντλημένη. Καὶ ἐπανελάθει: «Εἶνε ἴδικόν σου τὸ παιδί. Τὸ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, σοῦ ὀρκίζομαι ἔς τὴν ψυχὴν μου, σοῦ ὀρκίζομαι ἔς τὴν στιγμὴ τοῦ θανάτου μου. Δὲν ἠγάπησα ἄλλον ἀπὸ σένα... Δόσε μου ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐγκαταλείψῃς.» Ὁ Ἰάκωβος ἐδοκίμασε νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ πάλιν, νὰ σφίξῃ καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο καὶ ἠφανισμένον σῶμα, σῶμα κενὸν αἵματος. Ἐτραύλιζεν ἐξαλλος ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως καὶ ἀπὸ βαθυτάτην θλίψιν: «Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, θὰ τὸ ἀναθρέψω καὶ θὰ τὸ ἀγαπῶ. Δὲν θὰ τὸ ἀφήσω ποτέ». Τότε ἡ δυστυχῆς ἐζήτησε νὰ τὸν φιλήσῃ. Μὴ δυναμένη νὰ ἐγειρῇ τὴν ἐξηντλημένην κεφαλὴν τῆς, ἔτεινε τὰ χεῖλη τῆς, τὰ λευκά τῆς χεῖλη, προκαλοῦσα ἐν φιλίῃ. Ἐκεῖνος προσήγγισε τὸ στόμα του διὰ νὰ δεχθῆναι τὴν παρακλητικὴν τῆς θωπεῖαν.

Ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως: «Φέρε το ἐδῶ, θέλω νὰ ἴδῶ ἂν τ' ἀγαπᾷς.

Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς κοιτίδος, τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς κλίνης, εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μητρὸς του καὶ ἐκάθησε καὶ αὐτὸς πλησίον· τὸ βρέφος ἔπλευσε πλῆον· νὰ κλαίῃ. Ἡ Βέρθα ἐψιθύρισε: «Μὴν κινεῖσαι!» Καὶ αὐτὸς ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, κρατῶν ἐντὸς τῆς καιούσης χειρὸς του τὴν χεῖρα ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ἀνετίναζον νὰ ρίγῃ τῆς ἀγωνίας, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἐκράτει μίαν ἄλλην χεῖρα, τὴν ὅποιαν συνέσπων τὰ ρίγη τοῦ ἐρωτος. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρετήρει κρυφὰ τὸ ὄρολόγιον, ἀκολουθῶν τὸν ὄροδείκτην ὅστις ἐδείκνυε μεσάνυκτα, εἶτα μίαν ὥραν, εἶτα δύο.

Ὁ ἰατρός εἶχεν ἀποσυρθῆναι· αἱ δύο νοσοκόμοι, ἀφοῦ προηγουμένως περιεφάρθησαν ἀκροποδητεῖ ἐν τῷ θαλάμῳ ὀλίγην ἀκόμη ὥραν, ἐκοιμῶντο ἤδη εἰς τὰς καθέκλας. Τὸ βρέφος ἐκοιμᾶτο, καὶ ἡ μήτηρ, ἔχουσα κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐφαίνεται ὅτι ἀνεπαύετο ἐπίσης.

Ἀίθνης, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἡμέρας εἰσεχόρει ἀπὸ τὰ δίμητα παραπετάσματα, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονάς τῆς τὸσον ἀποτόμως καὶ τὸσον βιαίως, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ κατακρημνίσῃ τὸ τέκνον τῆς. Ρόγχος ἀγωνίας ἀνέδῃ εἰς τὸν λάρυγγά τῆς· ἔπειτα ἔμεινεν ὑπτία, ἀκίνητος, νεκρά.

Αἱ νοσοκόμοι τρέξασι ἐφώναξαν: «Ἐτελείωσε!» Ὁ Ἰάκωβος ἐκύτταξε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀγαπήσει, εἶτα ἐκύτταξε καὶ

τὸ ὄρολόγιον, τὸ ὅποιον ἐδείκνυε τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας, καὶ ἔφυγεν, ἐτρέπη εἰς φυγὴν, ἀπομονώσας τὸ ἐπανωφόριόν του, μὲ τὸ φράκον του, καὶ μὲ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ σύζυγός του, ὅταν τὴν ἀφῆκε μόνην τὸν ἐπρόσμενον, ἤρεμος κατ' ἀρχὰς, ἐν τῇ μικρῇ ἰαπωνικῇ αἰθούσῃ. Ἐπειτα μὴ δλέπουσα αὐτὸν ἐπανερχόμενον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χοροῦ, μὲ ὕψος ἀδιάφορον καὶ γαλιναίων ἀνησύχει ὄμως φρικωδῶς. Ἡ μήτηρ τῆς, ἰδοῦσα αὐτὴν μόνην, τὴν ἠρώτησε: «Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ σύζυγός σου; Καὶ ἐκείνη ἀπάντησε: «Εἰς τὸ δωμάτιόν του, τώρα θὰ ἔλθῃ.»

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, ἐπειδὴ ὅλοι τὸν ἠρώτων, ἠναγκάσθη νὰ ὀμολογήσῃ τὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τῆς ταρωχῆς τοῦ Ἰακώβου καὶ συνάμα τοὺς φόβους τῆς περὶ ἀπροόπτου δυστυχήματος.

Ἐπρόσμεναν, ἐπρόσμεναν ἀκόμη. Οἱ προσκεκλημένοι ἀνεχώρησαν καὶ παρέμειναν μόνοι οἱ γονεῖς καὶ οἱ στενότεροι συγγενεῖς. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὠδήγησαν τὴν νύμφην κλαίουσαν εἰς τὴν κλίνην τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς καὶ αἱ δύο τῆς θείαι, καθήμεναι εἰς τὸ πλευρόντης ἤκουον τοὺς θρήνους τῆς, ἀπληπισμένα καὶ ἀθνοί... Ὁ πατήρ τῆς εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν ἀστυνομίαν διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας.

Κατὰ τὰς πέντε τὸ πρωὶ ἀσθενῆς θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὴν εἰσόδον· μία θύρα ἠνοίχθη καὶ ἐκλείσθη ἐλαφρὰ· εἶτα αἰθνης ἀσθενῆς κραυγὴ ὁμοία μὲ ν ι α ο υ ρ ι σ μ α γαλῆς διέτρεξε τὴν σιωπηλὴν οἰκίαν.

Αἱ τρεῖς γυναῖκες ἠγέρθησαν δι' ἐνὸς ἄλματος, καὶ πρώτη ἡ Βέρθα ὤρμησε ἀψηφοῦσα τὴν μητέρα τῆς καὶ τὰς θείας τῆς, κεκαλυμμένη διὰ τοῦ νυκτερινοῦ τῆς ἐπενδύτου.

Ὁ Ἰάκωβος, ὀρθὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, πελιῶνος, αἰσθμαίνων ἐκράτει ἐν βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ.

Αἱ γυναῖκες τὸν παρετήρουν ἐντρομοί, ἀλλ' ἡ Βέρθα, συγκετρώσασα ἐν ἀκαρεῖ ὄλην τῆς τὴν τόλμην, μὲ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην ἀπὸ τὴν θλίψιν, ἔτρεξε πρὸς αὐτόν: «Τί συμβαίνει; εἶπέ μου, τί συμβαίνει;»

Ὁ Ἰάκωβος ἦτο ὡς παράφρων· μὲ φωνὴν διακεκομμένην ἀπάντησε: «Συμβαίνει... συμβαίνει... ὅτι ἔχω παιδί, καὶ ὅτι ἡ μητέρα του ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου...» Καὶ ἐδείκνυε τὸ ὀλολύζον βρέφος, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἀνεπιτηδῆως εἰς τὰς χεῖρας του.

Ἡ Βέρθα, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἤρπασε τὸ παιδίον, καὶ τὸ κατεφίλησε, συσφίγκουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς· εἶτα ὑψοῦσα ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς τοὺς βουρκομένους ὀφθαλμούς τῆς:

— Ἡ μητέρα του ἀπέθανεν, εἶπες;

— Ναί, ἀπάντησεν ἐκεῖνος, ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου... μέσα ἔστην ἀγκαλιά μου... εἶχα διαλύσει τὰς σχέσεις μας ἀπὸ τὸ καλοκαίρι... δὲν εἶξευρα τίποτε, ἐγώ... ὁ ἰατρός μοῦ ἔγραψε νὰ πάγω...»

Ἡ Βέρθα ἐψιθύρισε: «Τότε λοιπὸν θὰ τὸ ἀναθρέψωμεν ἡμεῖς αὐτὸ τὸ παιδάκι.»

(Κατὰ τὸν GUY DE MAUPASSANT)

Ο ΕΥΩΝΟΤΕΡΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Ἄμερικανὸς φυσικὸς Λάγγλεϋ (*Langley*) ἐρωτῶμενος τίς ὁ εὐωνότερος φωτισμός; ἀποκρίνεται: Τὸ εὐωνότερον φῶς παράγει αὐτὴ ἡ φύσις ἐν ταῖς λυχνίαις τῶν φωτοβολούτων κανθάρων. Ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ παραγάγωμεν φῶς διὰ τῶν αὐτῶν μηχανικῶν λειτουργιῶν δι' ὧν καὶ τὸ τῶν φωτοβολούτων κανθάρων παράγεται, τὸ φῶς τοῦτο συγκρινόμενον πρὸς τὰ νῦν παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει μέσα παραγωγῆς φωτὸς θὰ ἦτο ὁ εὐωνότερος τύπος φωτισμοῦ. Τὰ τεχνητὰ μέσα, ὧν νῦν ποιούμεθα χρῆσιν συνεπάγονται ἀνήκουστον σπατάλην δυνάμεως. Μεγίστη εἶνε ἡ σπατάλη αὕτη ἐν τῇ χρήσει κηρίων, λυχνιῶν καὶ φωταερίου, ἐν οἷς ἡ ἀπώλεια ἐνεργείας εἶνε πλέον τῶν 99 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Ἐν τῷ ἠλεκτρικῷ φωτὶ εἶνε μὲν ἡ ἀπώλεια ἐλάδδων, ἀλλὰ πάντοτε λίαν μεγάλη. Ἡ ἀπώλεια προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ καταναλωθῇ μεγάλη ποσότης θερμότητος μέχρις οὗ τὸ ὡς πηγὴ φωτὸς χρησιμοποιούμενον σῶμα ἐκπέμπῃ φωτιστικὰς ἀκτῖνας. Φῶς καὶ θερμότης εἶνε ἀμφοτέρω τύποι μόνον μίᾳ καὶ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας. Θερμαινόμενον σώματός της τὰ μόρια αὐτοῦ τίθενται εἰς κατάστασιν διηλεκτικῶς ἐπιτετασμένων δονήσεων, αἵτινες διὰ τοῦτο μέταλλον πληροῦντος αἰθέρος διαδίδονται περαιτέρω. Τῶν δονήσεων τούτων τοῦ αἰθαίρου ἀντιλαμβανόμεθα ὡς ἀκτινοβολούντος θερμογόνου. Ἄμα δὲ αἱ δονήσεις ἀποκτῆσθαι ὠρισμένην τινὰ ταχύτητα, ἄρχεται καὶ τὸ σῶμα νὰ φωτοβολῇ· τοῦτέστιν ἐνῶ αἱ δονήσεις τοῦ αἰθέρος μόνον ἐπὶ τῶν ἀπτικῶν ἡμῶν νεύρων ἐπέδρουν, νῦν ἀντιλαμβανόμεθα αὐτῶν καὶ διὰ τῶν ὀπτικῶν. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν μέσον τι οἷον δῆποτε πρὸς ἐπίτευξιν τῆς καταστάσεως ταύτης, χωρὶς νὰ διέλθωμεν διὰ τῶν κατωτέρων βαθμίδων τῆς ἀκτινοβολίας τῆς θερμότητος· κατ' ἀνάγκην ὀφείλομεν νὰ καταναλώσωμεν μέγα μέρος ἀοράτου θερμότητος μέχρις οὗ ἐπιτύχωμεν καὶ τὸ ἐλάχιστον ὄρατον ἀποτέλεσμα. Οὐχ ἦττον παρουσιάζονται φαινόμενα ἐν οἷς παράγεται φῶς ἀνευ ἐπαισθητῆς θερμότητος. Τοιοῦτον δὲ φαινόμενον εἶνε ὁ φασφориσμός, οἷος παρατηρεῖται ἐν τῇ φύσει ἐν τῇ φωτοβολίᾳ κανθάρων τινῶν. Ἐπίσημος διὰ τὴν φωτιστικὴν αὐτοῦ δύναμιν εἶνε ὁ ἀμερικανικὸς Πυροφόρος (*Pyrophorus noctiluens*) καλούμενος ἐν τῷ τόπῳ Κουκούγχο (*Cucujo*). Τὸ ζῶον τοῦτο ἔχει μῆκος 37 χιλιοστομέτρων καὶ πλάτος 11. Τὸ φῶς ἐκπέμπεται ἐκ τριῶν μερῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὧν δύο κείνται ἐπὶ τοῦ στήθους, τὸ δὲ τρίτον κατὰ τὰ πρᾶν ἧ τῆς κοιλίας. Ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν τὰ έντομα χρησιμοποιοῦνται ὡς φυσικὰ λυχνία, αἱ δὲ γυναῖκες φέρουσι τοὺς κανθάρους τούτους ὡς κοσμημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ἐσθῆτων αὐτῶν, διὸ καὶ ἐν Βερακρούζῃ εἶνε ἀντικείμενον ἐμπορίου. Ὁ Λάγγλεϋ καὶ ὁ Βέρνυ (*Bery*) ἐπρομηθεύθησαν ζῶντας Πυροφόρους ἐκ Κούδας καὶ ἐξετέλεσαν ἐπὶ τούτων πειράματα, ὧν σκοπὸς ἦν νὰ βεβαιώσωσιν, ἂν τὸ ὑπό-

τῶν κανθάρων τούτων ἐκπεμπόμενον φῶς περιεῖχεν ἀμαυρὰς θερμαντικὰς ἀκτῖνας. Ἰσχυρὸν τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξήτασαν τὸ φάσμα τοῦ φωτὸς τῶν ἐντόμων τούτων, συγκρίνοντες αὐτὸ πρὸς τὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς. Ἐκ δὲ τῆς ἐρεῦνης ταύτης προέκυψεν ὅτι τὸ φάσμα τοῦ φωτὸς τῶν φωτοβολούντων κανθάρων στερεῖται τῶν ἐρυθρῶν καὶ τῶν ὑπερερυθρῶν (μὴ ὄρατῶν) ἀκτῖνων, εἰς ἃς ὀφείλεται τὸ πλεῖστον τῆς ἡλιακῆς θερμότητος καὶ τῆς θερμότητος τῶν συνηθῶν πηγῶν τοῦ φωτὸς. Ἐντεῦθεν προκύπτει, ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἔχομεν φῶς ἀνευ θερμότητος, ἐκτὸς ἐννοεῖται, τῆς θερμότητος ἢν αὐταὶ αἱ φωτεινὰ ἀκτῖνες παράγουσι.

N. ΧΛΗΡΟΣ

Ἡ ΓΥΝΗ

Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος, ἡ γυνή, εἶνε ὄν ὅλως διάφορον τοῦ ἀνδρός, πλέον ἢ διάφορον, ἀντίθετον, ἀλλ' ἀντίθετον ἀρμονικῶς. Καὶ ἐν τῇ ἀρμονικῇ ταύτῃ ἀντιθέσει ἔγκειται τὸ θέλητρον τοῦ κόσμου.

Ἀντιτίθεται αὐτὴ πρὸς ἐαυτήν, ὑψιστάμενη ἐν τῇ ψυχῇ της διαμάχην ἀντιθέτων ἰδιοτήτων. Καίτοι ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ καλλονῇ της, ἐν τῇ ποιῆσει της, ἐν τῇ ζωῇ της ἀντιλήψαι, ἐν τῇ μαντικῇ της ἐμπνεύσει, εἶνε οὐχ ἦττον δούλη τῆς φύσεως διὰ τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἀσθένειάν της.

Κατ' οὐδὲν ὁμοιάζει μὲ ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας. Σκέπτεται, ὁμιλεῖ, ἐνεργεῖ διάφορος. Αἱ ὀρέξεις της διαφέρουν τῶν ἰδικῶν μας ὀρέξεων. Τὸ αἷμα της δὲν ἔχει τὴν ἴδιαν κυκλοφορίαν μὲ τὸ ἰδικόν μας αἷμα· ἔχει στιγμᾶς, καθ' ἃς ῥέει ὀρμητικῶς ὡς καταιγίς. Δὲν ἀναπνέει ὅπως ἀναπνέομεν ἡμεῖς. Προβλέπουσα τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἄνοδον τῶν κατωτέρων ὀργάνων, ἡ φύσις ἔκαμε τὴν γυναῖκα ν' ἀναπνέῃ πρὸ πάντων διὰ τῶν τεσσάρων ἄνωθεν πλευρῶν. Ἐν τῇ ἀνάγκῃ ταύτῃ τῆς ἀναπνοῆς ἔγκειται τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς καλλονῆς τῆς γυναίκος, οἱ ἀρμονικοὶ κυματισμοὶ τοῦ στήθους, οἵτινες ἐκφράζουσιν ἐν ἀφῶνῳ εὐγλωττίᾳ ὅλα τὰ αἰσθηματὰ της.

Δὲν τρώγει οὔτε ὅσον τρώγομεν ἡμεῖς, οὔτε ὅ,τι τρώγομεν ἡμεῖς. Διατί; Διὰ τὸν λόγον πρὸ πάντων ὅτι δὲν χωνεύει ὅπως ἡμεῖς. Ἡ πέψις της διαταράσσεται καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἀπὸ μίαν αἰτίαν: ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ ἀπὸ τοῦ βάλους τῶν σπλάχνων της. Τὸ βαθὺ δοχεῖον τοῦ ἔρωτος (ὅπερ καλεῖται λεκάνη) εἶνε ὀλόκληρος ὡκεανὸς διαδοχικῶν συγκινήσεων, αἵτινες ἀντίκεινται εἰς τὴν ἐνεργείαν τῶν θρεπτικῶν ὀργάνων.

Αἱ ἐσωτερικαὶ αὐταὶ διαφοραὶ ἐμφαίνονται ἐξωτερικῶς διὰ μίᾳς ἄλλης διαφορᾶς πλέον εὐδιακρίτου. Ἡ γυνὴ ἔχει ἰδικὴν της γλώσσαν.

Τὰ έντομα καὶ οἱ ἰχθεῖς σιωποῦσι. Τὸ πτηνὸν ψάλλει καὶ ψάλλει οὕτως ὡσεὶ ἠθελε ν' ἀρθρώσῃ λέξεις. Ὁ ἀνὴρ ἔχει τὴν γλώσσαν εὐκρινῆ, τὴν λέξιν σαφῆ, τὸν

λόγον ἀπαστράπτοντα. Ἡ γυνὴ ὅμως ὑπερβαίνουσα τὸν λόγον τοῦ ἀνδρός καὶ τὸ ἄσμα τοῦ πτηνοῦ, ἔχει γλώσσαν μαγικὴν, διὰ τῆς ὁποίας διακόπτει τὸν λόγον καὶ τὸ ἄσμα: ἔχει τὸν στεναγμόν, τὴν περιπαθῆ ταύτην πνοήν.

Ἀκαταλόγιστος δύναμις. Μόλις ἀσθανθῆ τι καὶ ἡ καρδία της ἀμέσως συγκινεῖται, τὸ στήθος της ἀνέρχεται, κατέρχεται ἀνέρχεται καὶ πάλιν δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ὅμως ἐκ τῶν προτέρων συμφωνοῦμεν, ὑποχωροῦμεν εἰς τὰς θελήσεις της. Ποία δημιουργία τοῦ ἀνδρός δύναται νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον φέρει ἡ σιωπὴ τῆς γυναίκος;

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἰ. Μισσελέ.)

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ὁ Κύριος. Νά, πάρε αὐτὸ τὸ μέτρον καὶ πῆγαινε νὰ μετρήσῃς ἐκεῖνη, τὴ μεγάλη σανίδα ποῦ εἶνε ἴς τὴν πόρτα.

Ὁ ὑπέρτης κατέρχεται μὲ τὸ μέτρον καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως.

Ὁ Κύριος. Τὴν ἐμέτρησες;

Ὁ ὑπέρτης. Ὁχι· τὸ μέτρο εἶντ μικρότερον ἀπὸ τὴ σανίδα καὶ δὲν φθάνει νὰ τὴν μετρήσω.

Ὁ συζυγος. Ἄν δὲν μ' ἔκανες νὰ σὲ ζηλεύω, θὰ σ' ἀγαποῦσα πολὺ περισσότερον.

Ἡ σύζυγος. Φαντάζομαι πόσον περισσότερον θὰ μ' ἐζήλευες τότε.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Τὸ Ἀττικὸν Μοῦσεῖον, παρορηθὲν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἤρχισε λαμβάνον καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ εὐρίσκηται εἰς πνευματικὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῶν συνδρομητῶν του, συνιστᾷ ἰδιαίτερον κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ συζητῆ καὶ θ' ἀπαντᾷ περιεκτικῶς εἰς τὰς ἀπευθυνόμενας πρὸς αὐτὸ ἐρωτήσεις ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστρίων του. Οἱ κ. κ. ἀναγνώσται ἀμφοτέρων τῶν φύλων, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς Συζητήσεις μας παρακαλοῦνται νὰ ἐκλεξωσι ψευδώνυμόν τι· ἐν ἐλλείψει ψευδωνύμου θ' ἀπευθυνόμεθα πρὸς τ' ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος των. Ἐννοεῖται, ὅτι, μεταχειριζόμενοι ψευδώνυμον, δὲν εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ μᾶς καθιστώσι γνωστὸν καὶ τὸ ὄνομά των. Εἰς τὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου τῶν Συζητήσεων θα ἐκτιθεταὶ καὶ ἡ ἀλληλογραφία, ἡ ἔχουσα σχεσιν πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ περιοδικοῦ.

Μεριοτομολεῖ. — Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι οὐδὲν γλυκύτερον ἀπὸ τὴν ἐλπίδα· μεταξὺ ὅμως τοῦ ἐλπιεῖν καὶ τοῦ φανταζεσθαι ἡ διαφορὰ εἶνε ἐλαχιστή. Ὁνειροπολήσεις μέλλοντος, πολλάκις ἐπαναληφθεῖσαι, ἐξικεῖσθαι τοσοῦτον μετ' ἡμῶν, ὥστε καταντῶσι προσδοκώμεναι ἐλπίδες. Τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον τα πραγματικὰ γεγονότα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζομεν τὰς ἐλπίδας μας, καλλόνονται καὶ μεγεθύνονται ὑπὸ τῆς φαντασίας. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ φαντασιόπληκτοι καλλιτεχναι, κα. ἰδίᾳ οἱ ποιηταί, βλέπουσιν τὰς ἐλπίδας των διαλυόμενας ὡς ὄνειρα καὶ ὡς καπνον.

Χειμέρρα. — Τί θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν; Τὰ αἰσθηματὰ σχετίζονται ὄχι μόνον μὲ τὴν ἀνατροπὴν ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἰδιοσυγγρασίαν ἐκάστου· βλέπομεν

ἀνθρώπους, ἀδελφούς ἀκόμη, υποβληθέντας εἰς τὴν ἰδίαν ἀνατροφήν καὶ ὁμοῦ διαφέροντας πολὺ κατὰ τὰ αἰσθητά. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλην ἐρώτησίν σας, περὶ διαρκείας τῶν αἰσθημάτων, ὑπάρχουσι ἔρωτες συλληθέντες διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος καὶ διατηρηθέντες ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς· οἱ τοιοῦτοι ὁμοῦ ἔρωτες προϋποθέτουσι ἰσχυροῦς χαρακτῆρας, δυνάμενους ν' ἀντιπαλαίωσι πρὸς τὰ μὴ προμελετηθέντα προσκόμματα καὶ πρὸς τὴν μὴ προβλεφθέντα κινδύνους. Ἐν τῷ συνήθει ὁμοῦ βίῳ καὶ εἰς τοὺς συνήθεις χαρακτῆρας διαρκέστερα αἰσθητάματα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὅποια συνενόηθησαν προηγουμένως μὲ τὴν κρίσιν καὶ μὲ τὸ λογικόν.

Χαρτοπαίκτη. — Γαλλίς τις φιλόσοφος λέγει: «Τὸ νὰ χαρτοπαίκτη κανεὶς μετὰ κλεπτῶν, εἶνε βλακία· τὸ νὰ χαρτοπαίκτη μετὰ φίλων ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ τοὺς ξεγυμνώσῃ εἶνε ἀτιμία.» Ἀκούσατέ τὴν καὶ συμμορφωθήτε. Ρίπτετε πρὸς τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἐν βλεμμα εἰς τὸν καθρέπτην σας διὰ νὰ ἴδῃτε πῶς ἡ μορφή σας ὡχρῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ χαμερπεῖς συγκινήσεις τῆς χαρτοπαίξιως.

κ. Ν. — Τὸ ποίημά σας ἐλήφθη, ἀλλὰ δὲν ἐκρίθη κατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν στείλετέ μας καλλίτερον. Σᾶς συνιστᾶμεν ὁμοῦ ν' ἀποφεύγετε τὴν περιττολογίαν.

κ. Φ. Μὴ γράφετε διὰ τὸ καλὸν σας καὶ διὰ τὸ καλὸν μας. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπαλλάξατέ μας ἀπὸ τὰ χειρόγραφα σας.

Δεσποινίδι Αὔρα Α. Δ. Ἡ μετάφρασίς σας εἶνε πολὺ καλῆ, δυστυχῶς ὁμοῦ ἀδυνατοῦμεν νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν, καθότι τὸ βιβλίον, ἐξ οὗ ἀπεσπάσθη αὕτη, εἶνε παλαιὸν καὶ γνωστὸν· ἂν μεταφράσετε τίποτε νεώτερον στείλετέ τὸ μας καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ συνᾶει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Ἀττικῷ Μουσείου.

Κωστῆ Οὐρανίωτι. Δὲν λέγομεν ὅτι εἶνε κακῆ ἡ μετάφρασίς σας, δὲν εἶνε ὁμοῦ τὸσον καλῆ ὥστε νὰ εἶνε δημοσιεύσιμος. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ σᾶς συγκατελέγαμεν μετὰ τῶν ἐκτάκτων συνεργατῶν μας, ἂν ἐδέλομεν καὶ τίποτε ἄλλα ἔργα σας, καὶ πῶς καλλίτερα ἀπὸ τὸ ποίημα, τὸ ὅποιο μᾶς ἐστείλατε.

κ. Μ. Χ. Μεσολόγγιον Ἐλήφθησαν· σᾶς ὑπερβαριστοῦμεν. Τεχνικώτατα καὶ χαριτωμένα ἀμφοτέρω. Θὰ λάβετε καὶ ἰδιαίτερον ἐπιστολήν μας.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁλγα Παύλοβνα

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς δημοσιεύομεν εἰς τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον τὴν εἰκόνα τῆς Μεγάλης δουκίσσης τῆς Ρωσσίας Ὁλγας Παυλόβνας, θυγατρὸς τῆς προσφιλοῦς μας πριγκιπίσσης Ἀλεξάνδρας καὶ τοῦ μεγάλου δούκως τῆς Ρωσσίας Παύλου. Ἡ ἐκτιθεμένη ἐνταῦθα εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ τινος φωτογραφίας, εὐγενῶς ἡμῖν παραχωρηθείσης ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Χατζηπέτρου, πρὸς ἣν τὴν εἶχεν ἀποστείλει ὡς φιλικὸν ἐνθύμιον τῶν παιδικῶν ἡμερῶν τῆς ἡ Μεγάλῃ δούκιτῃ Ἀλεξάνδρα.

Ἡ Ὑδρα

Ἡ δημοσιευμένη ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ πιστῶς τὴν «Ὑδραν», τὸ δεύτερον ἡμῶν μέγα θωρηκτόν, ὅπερ εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς τὴν 27 Μαΐου ἐ. ἔτους.

Ἡ «Ὑδρα» ἐκκινήσασα ἐκ Σαῖν Ναζαῖρ τὴν πρω-

τὴν 18 Μαΐου καὶ διανύουσα κατὰ μέσον δρον 14 μίλια καθ' ὥραν μετὰ διαμονὴν τετραήμερον ἐν Ἀλγερίᾳ ἀφίκετο εἰς Πειραιᾶ, ἐπιδείξασα καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον πλεονεκτήματα θωρηκτοῦ πρώτης τάξεως.

Ἐχει μῆκος μέτρων 101 καὶ 60 % πλάτος 16 καὶ 80 % καὶ βάθος ἐκ τῆς ἰσάλου γραμμῆς 5 καὶ 60 % Ἄλλ' ὅ,τι κρίνεται ἄξιον θαυμασμοῦ εἶνε ἡ ἡρεμία ἐν τῇ κινήσει καὶ ἡ ἐλαχίστη θερμοκρασία ἣν ἀναπτύσσουσι αἱ μηχαναὶ λειτουργοῦσαι.

Ἡ «Ὑδρα» ἔχει ὅτιω πυροβόλα ἐκ τῶν ὀκτώων, τὰ τρία εἶνε τῶν 27 ἑκατοστομέτρων καὶ τὰ πέντε τῶν 15. Τα πυροβόλα ταῦτα εἶνε τελειοτάτου συστήματος Κανὲ καὶ διὰ τῆς προσφευστάτης αὐτῶν τοποθετήσεως καὶ τῶν καταλληλοτάτων μηχανημάτων, 2 μεγάλα καὶ 3 μικρά βάλλουσι ἐμπρός, 3 μεγάλα καὶ 2 μικρά ὀπίσω, 2 μεγάλα καὶ 3 μικρά δεξιά καὶ 3 μεγάλα καὶ 2 μικρά ἀριστερά. Τα τηλεβόλα ταῦτα κινούνται δια τοῦ ἀτμοῦ ἢ καὶ δια τῆς χειρὸς, τὸ δὲ βλήμα τῶν μεγάλων τηλεβόλων ἔχει βάρος 250 κοιλῶν καὶ ἡ ἀνάλογος πυρίτις 150 κοιλῶν.

Ὡς τελευταίας λεπτομερείας ἀναγράφομεν, ὅτι ἡ «Ὑδρα» ἐξακοντίζει διὰ τελειοτάτου συστήματος τορπίλλας ἐκ τῶν πλευρῶν καὶ ἐκ τῆς πρῶρας, ὅτι ἔχει τρία πηδάλια, ἐξ ὧν τὸ ἐν χρησιμοποιοῦται ἐν καιρῷ μάχης καὶ τέλος ὅτι διανύει κατ' ἀνώτερον δρον 17 1/2 μίλια τὴν ὥραν.

Φερδινάνδος Α΄.

Ὁ Φερδινάνδος Α΄ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, εἶνε δούξ τῆς Σάξ, ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Σαξ - Κοβούργου. Εὐστάλης, ὠρατος, ἔχει τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, καθὼ γεννηθεὶς τὴν 26 Φεβρουαρίου 1861. Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἐξελέγη ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ Τυρνόβου τὴν 7 Ἰουλίου 1887.

Σταμπούλωφ

Ὁ Στέφανος Σταμπούλωφ ἐγεννήθη ἐν Τυρνόβω τῆς Βουλγαρίας τῷ 1853. Παιδίον εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν ἱερατικὴν σχολὴν τῆς Ὀδησοῦ, ἣν ταχέως κατέλιπεν, ἀναμικθῆς εἰς τὴν μυστικὴν ἑταιρίαν, τὴν σκοποῦσαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Βουλγαρίας, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξωρίσθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας τῆς πόλεως ταύτης. Ἐπανεθῶν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1885 ἀνύψωσεν ἐν Ἑσκή-Γαγρᾷ τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας. Τοῦ κινήματος κατασταλέντος κατέφυγεν εἰς Ρουμανίαν, ἐνθα μετέσχε τῆς συντάξεως τῆς Σημαίας καὶ τῆς Νεας Βουλγαρίας. Εἰς Βουλγαρίαν ἐπανῆλθε κατὰ τὸν ρωσοτουρκικὸν πόλεμον καὶ ἐξελέγη μέλος τῆς ἐν Τυρνόβω Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Τῷ 1884 ἐξελέγη πρόεδρος τῆς Βουλῆς, τῷ 1886 ἐγένετο εἰς τῶν ἀνθηγεμόνων. Εἶνε μετρίου ἀναστήματος, μὲ ζωηροῦς ὀφθαλμοὺς καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν. Ἐν τῇ Βουλῇ διαπρέπει ὡς εἰς τῶν ἐξοχωτέρων ρητόρων, εἶνε δὲ καὶ... ποιητής, θεραπεύων τὴν Μοῦσαν κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑ

Καύσων ἐν Ἰσπανίᾳ

Ἄς μὴ παραπονοῦμεθα πλέον ἡμεῖς διὰ τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα τοῦ κλιματὸς μας καὶ ἂς μὴ νομίζομεν ὅτι εἴμεθα οἱ θερμότεροι κάτοικοι τῆς Ἑυρώπης· ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι δυστυχέστεροι ἀπὸ ἡμᾶς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἐν Ἰσπανίᾳ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ὁ καύσων ἐφθασεν εἰς βαθμὸν ἀφόρητον. Ἐν Μαδρίτῃ τὸ θερμομέτρον ἐν σκιᾷ τὴν πρωΐαν εἰδείκνυε 34,8 βαθμοῦς, εἰς τὸν ἥλιον δὲ ἐκτεθειμένον εἰδείκνυε 43,5. Ἡ αὕτη ὑπερ-

βολικὴ θερμοκρασία ἐπεκράτει καὶ ἐν Μαλάγᾳ, Βαδαγόζῃ καὶ Βαλεντίᾳ. Ἐν Σεβίλλᾳ ὁ ζέων ἀφρικανικὸς ἄνεμος ἤπειλε ἀσφυξίαν. Οἱ ἄνθρωποι ἐνόμιζον ὅτι εἰσέπνεον φλόγας, εἰσδούσας εἰς ὅλον τὸν ὄργανισμὸν αὐτῶν· ἑκατόντο, ἡσφυκτοῦν, μόλις ἠδύναντο ν' ἀναπνεύουσιν. Οἱ στρουθοὶ κατέπιπτον νεκροὶ ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων· αἱ δὲ ἀλεκτορίδες ἐκλονοῦντο ὡς μεθύσοι καὶ ἐπιπτον κατόπιν ἀδρανεῖς. Ἀπειροὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν τοῖς ἀγροῖς ἀπέθανον προσβληθέντες ὑπὸ ἡλιασεως.

Πρωτάκουστος τιμωρία

Ἐν Γαλατῇ τῆς Ἰωνσταντινουπόλεως μακαρονοποιος τις, ὀνομαζόμενος Δημήτριος, συλλαβὸν τὸν ὑπὲρ τὴν αὐτοῦ Πέτρον, κλέπτοντα ἐκ τοῦ ἐρμαρίου εὐτελεῖ τις ποσον νομισμάτων, καὶ θέλων νὰ παραδειγματίσῃ τὸν μικρὸν κλεπτὴν, ἔβαψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ ποικιλοχρῶν βαφῶν καὶ δέσας αὐτὸν τὸν ἐξέθηκεν, οὕτως ἐψιμυθωμένον, πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ καταστήματός του εἰς κοινὸν ὄνειδος τῶν διαδωτῶν. Ἡ ἀστυνομία ὁμοῦ μὴ ἀναγνώριζουσα τοιοῦτου εἶδους ποινήν, ὡς μὴ καθοριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου, τὸν μὲν δεσμότην παῖδα ἀπέλυσε, τὸν δὲ τιμωρὸν κύριον συνέλαβε, καταγγέλλασα αὐτὸν ἐπὶ αὐτοδικεῖα.

Φάρμακον κατὰ τοῦ ἔρωτος

Πλουσία δεσποινίς, μεταβάσα μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τινὰ πόλιν τῆς Πρωσσιακῆς Βαλτικῆς χάριν θαλασσίων λουτρῶν, ἠράσθη ἐμμανῶς νεαροῦ ἀλιεύς τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἡ μήτηρ ἐνόησεν ἐγκαίρως τὸ αἰσθημα, ὅπερ ἤρχισε νὰ ὑποκαίῃ τὰ στήθη τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ ἀνησυχήσασα διὰ τὰς συνεπειάς, παρέλαβεν αὐτὴν καὶ ἀνεχώρησε κατεσπυσμενῶς. Οἱ συμπολιταὶ ὁμοῦ τοῦ ἐραστοῦ ἀλιεῖς, φοβηθέντες μὴ δια τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ δυσφημισθῇ ὁ τόπος των, συνεκρότησαν μετὰ τῶν αὐτοσχέδιον δικαστήριον καὶ μετὰ πολὺν χρόνον σύσκεψιν ἀπεφάσισαν νὰ ξυλοκοπήσωσιν ἀνηλεῶς τὸν ἐρωτευμένον. Ἡ ἀπόφασις ἐξετελέσθη καὶ ὁ νεαρὸς ἀλιεύς, ἀφοῦ ἔφαγε παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, ἐθεραπεύθη μὲν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, μὲν δύνανται ὁμοῦ νὰ θεραπευθῇ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τῶν μωλώπων τοῦ ξυλοκοπήματος.

Στόμαχος ἀξιοζήλευτος

Δι' ἡγεμονικαὶ ἐφημερίδες μετὰ θαυμασμοῦ διηγούνται περὶ ἐνὸς παμφάγου, Βιτρέου ὀνομαζομένου. Ὁ στόμαχος αὐτοῦ ὑπερβαίνει καὶ τὸν τῆς στρουθοκαμήλου κατὰ τὴν χωρητικότητά καὶ τὴν πεπτικὴν δύναμιν. Φαντασθῆτε ὅτι τρώγει ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς θνητὸς ὅσα λιπόσαρκα, ὄλανα ποτήρια, ὑποδύματα, καὶ ταῦτα πάντα ὡς hors d'oeuvre. Καταπίνει μαχαίρια, κοχλιάρια, τὰ ὅποια χωνεύει ὡς χωνεύομεν ἡμεῖς τὰ ὀρνίθια. Ἐρωτηθεὶς μίαν ἡμέραν, διατί δὲν τρώγει καὶ κεραμίδια, ἤρπασεν, εἰς ἀπάντησιν, τεμάχιον λιθάνθρακος καὶ τὸ κατεβρόχθησεν ἡδονικώτατα. Εἶνε ἀπορίας ἄξιον ἀπὸ τί εἶνε κατασκευασμένα τὰ πεπτικά του ὄργανα.

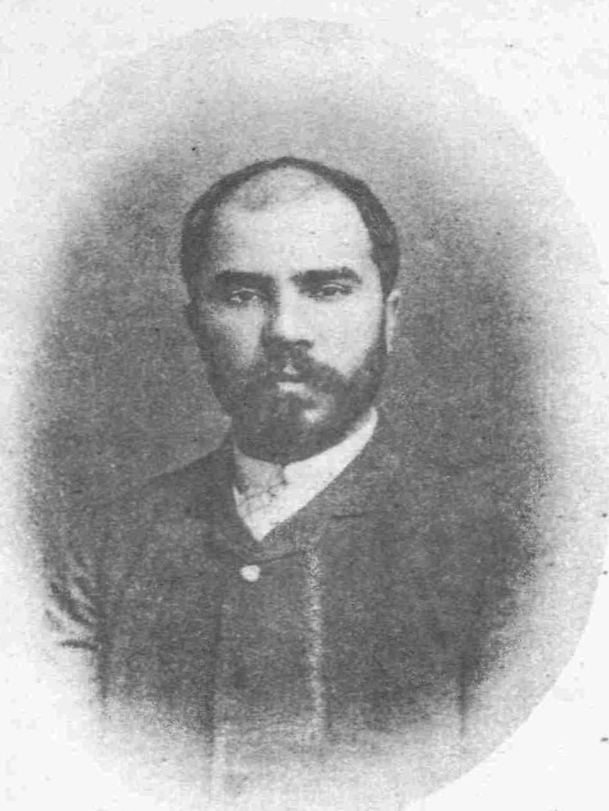
ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Γ. Σ. χειρόγραφον ἐδημοσιεύθη διὰ τὸ ἀ'. δημοσιευθὲν δὲ ἀλληλογραφίαν 34 τεύχος. — Γ. Δ. Κ. Ἀχιλλῆ Καραβούρην, ἐπὶ τέλος ἀναμένομεν. — Κ. Δ. Σῦρον· ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Α. Τ. Κύθηρα· Φύλλα ἀπεστάλησαν, διέθουνας ἡλλάγη. — Ρ. Ρ. Παρισίους. Ἐλήφθησαν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἐἀπαντήσωμεν προσεχῶς. — Κ. Ι. Γ. Μυτιλήνην· ἐστάλησαν. — Π. Ρ. Βῶλον. Συνδρομὴ νέου ἔτους ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Λ. Μ. Γαλάζιον διέθουνας ἡλλάγη.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Α'.
(Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας)

Σ. ΣΤΑΜΠΟΥΛΟΥ
(Πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας)

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τοὺς κκ. ἀναγνώ-
στας καὶ συνδρομητὰς ἡμῶν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀνά-
χειρας φυλλαδίου ὃ μέχρι τοῦδε μόνος διευ-
θυντῆς τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου κ. Ν. Γ. Ἰγ-
γλέσης συνεδέθη ἑταιρικῶς μετὰ τοῦ κ. Ἰω.
Πολέμη, εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ εὐθύνη καὶ ἡ
διεύθυνσις τῆς ὕλης.

Τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον, μεταβαλὼν πορείαν
ἐπὶ τὸ φιλολογικώτερον καὶ ὑποσχόμενον νὰ
καταστή ὅσον οἷόν τε τέλειον εἰς τὸ εἶδός του,
πέποιθεν ὅτι θέλει τύχει καὶ εἰς τὸ μέλλον τῆς
συνδρομῆς καὶ ὑποστηρίξεως τοῦ κοινοῦ, ἐφ'
ᾧ ἐκφράζονται ἐκ τῶν προτέρων αἱ εὐχαρι-
στίαί τῶν διευθυντῶν του.

ΝΕΑ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἐκτεῖς τῶν ἐν τῇ ἀγγελίᾳ ἀναφερομένων πρα-
κτόρων τοῦ « Ἀττικοῦ Μουσείου », ἀναγράφομεν ᾧ
δε καὶ τοὺς κάτωθι κυρίους πράκτορας τῶν κατα-
στημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, εἰς οὓς δέον νὰ
γίνωνται αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ
αἰτήσεις συνδρομῶν καὶ πληρωμαί :

- Ἐν Ἀγρινίῳ, Δ. Παπαλάμπρου
- » Ἀγυῖζ, Ρίζος Ἀποστόλου
- » Ἀλεξανδρεῖα, Π. Σαράντης
- » Ἀμισὼ (Σαμψοῦντι), Ν. Ἀφθονίδης
- » Ἀμφίσση, Ζαχ. καὶ Ἠλίας Δαλμούζου
- » Ἄνδρω, Α. Ν. Βογιατζίδης
- » Ἀργστολίω, Δ. Τραυλός
- » Ἄρτη, Ἀλέξ. Ζήρας
- » Βόλω (ἀπὸ 23 Αὐγ. ε. ε.) Κ. Παρασκευόπουλος
- » Ζακύνθω, Δ. Σαμάρας
- » Θήρα, Ἰωάν. Ν. Βαρβαρρῆγος
- » Ἰθάκη, Στυλιανὸς Α. Ἀντύππας
- » Καίρω, Γ. Βογιαζῆς
- » Κερκύρα, Ν. Ἰωαννίδης
- » Κορίνθω, Γεράσιμος Ντόλας
- » Κύμη, Ἰωάννης Ἀθηναῖος
- » Λαμία, Ἐλευθέριος Συγγούρης
- » Λεβαδεία, Γεώργιος Α. Σωκος
- » Λευκάδι, Δημ. Γ. Κεββαδίας
- » Μελιγαλᾶ, Γεώργιος Φωτόπουλος
- » Μεσολογγίω, Μιχ. καὶ Δ. Χ. Τερζόπουλος
- » Ἐπρωχωρίω, Χρ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος
- » Πειραιεῖ, Ἀργύριος Δρακόπουλος
- » Πύργω, Ἀνδρέας Χ. Τερζόπουλος
- » Ρόδω, Ἰω. Βενετακλῆς
- » Σπάρτη, Κ. Ρουμπάνης
- » Σουλινᾶ (Ρουμανίας), Βασίλ. Σ. Καραβίας
- » Σύρω, Γ. Π. Μέμος
- » Ὑδρᾶ, Ἀλέξ. Δριτσάκης
- » Φιλιατροῖς, Ἀντ. Ἀθαν. Μιχαλακίας
- » Χελκίδι, Ἀντώνιος Μάτσας
- » Χανίοις (Κρήτης), Ἀριστείδης Κριάρης

Ὅσοι ἐκ τῶν νεωστὶ ἐγγραφόμενων συνδρομητῶν
ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκτήσωσι τοὺς δύο τόμους τοῦ πα-
ρελθόντος ἔτους, δύνανται νὰ λάβωσιν αὐτοὺς, πέμ-
ποντες πρὸς τὴν διευθυνσιν οἱ μὲν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ
δρ. 8 ἀντὶ 14, οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12
ἀντὶ 14. Οὐδεμίαν αἴτησιν περὶ ἀποστολῆς τόμων
τοῦ γ' ἔτους γίνεται δεκτὴ ἄνευ προπληρωμῆς.